

CURIERUL ADVENTIST

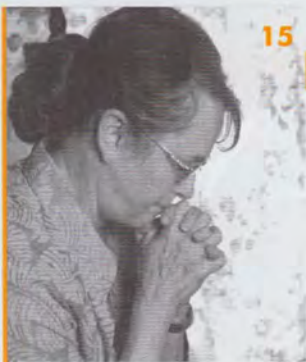
Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

■ Iunie 2007

Secerișul — *marea provocare finală*

Din ce trăim?

Marea noastră nevoie:
redeșteptare și reformă

15

SUMAR

*Editorial***3 Secerișul vieții**

Gabriel Dincă

*Spiritual***4 În vremea secerișului**

Romică Sârbu

7 Secerișul – marea provocare finală

Ciprian Crăciun

10 Secerând în propria-ți arie

Ștefan Mateaș

*Experiență***12 Doi ani în pușcărie pentru Sabat**

Petre Dane

*Devoțional***15 Marea noastră nevoie: redeșteptare și reformă**

Constantin Ciobanu

*Stil de viață***19 Din ce trăim?**

Pietro Copiz

*Tineret***22 Ce-i de făcut!**

Livia Manea

*Din viața bisericii***24 Călăușiți de Dumnezeu printr-un vis**

Adrian Butuc

*Sănătate***26 Pilulele cu vitamine pot scurta viața**

Emil Rădulescu

*De la cititori***27 Amintiri***Știri***28***Pagina copiilor***30 Vegetație!**

Oana Ghiga

*De la inimă la inimă***31 Supliment la iubire**

Daniel Delcea

19

24

22

26

CURIERUL
ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să întâlnim
pe Domnul nostru Isus Hristos
prin prezentarea de experiențe
ale dragostei Lui nemărginite,
prin prezentarea de articole și
știri, ajutând astfel pe cititor să-L
cunoască mai bine pe Mântuitorul și
să aibă o speranță vie în revenirea
Lui pe curând.

Anul LXXXIV, IUNIE 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Hutanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Madan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Iată și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax: 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

Secerișul vieții

GABRIEL DINCĂ

Una dintre cele mai cunoscute legi pe care Dumnezeu le-a creat în Universul Său este legea cauzei și a efectului. Această lege ne spune că nicio acțiune de-a noastră nu va fi fără consecințe. Orice lucru pe care îl facem și orice cuvânt pe care îl spunem va avea un efect asupra vieții noastre și asupra vieții celor din jurul nostru. Această lege a cauzei și a efectului o găsim în Biblie sub numele de legea semănăturii și a seceratului. „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul aceea va și secera”. (Gal. 6,7)

Experiența vieții lui Iacov ne arată în modul cel mai convingător acest lucru. În dorința sa de a câștiga binecuvântarea tatălui său apelează la o strategie care îl îndepărtează și mai mult de Dumnezeu. Ca rezultat al vântului pe care el l-a semănat pentru a primi binecuvântările familiei, el a secerat multă furtună. O singură sămânță a minciunii a fost suficientă pentru a declanșa un adevărat uragan. Iacov a fost obligat să părăsească casa părintească pentru mulți ani. Ceea ce aparent părea să-i aducă un câștig considerabil i-a adus o imensă pierdere. Rebeca nu știa că acea „câtăva vreme”, în care Iacov avea să stea în Haran, avea să însemne 20 de ani. Ea nu știa că acel mod de a câștiga binecuvântarea lui Isaac avea s-o despartă de fiul ei iubit, fără să-l mai vadă vreodată până la moartea ei.

Vântul care aduce furtuna

Deși planificarea și strategia pusă la cale de Rebeca împreună cu Iacov păreau să dea roade, legea semănăturii și a seceratului nu a putut da greș. Ea a fost valabilă atunci și este la fel de valabilă și astăzi. Nici o sămânță semănată nu se poate opune acestui principiu divin. Niciodată Iacov nu a gândit că va secera ceea ce a semănat atunci când, folosindu-se de pielea unui ied, l-a înșelat pe tatăl său. Au trecut mulți ani până ce fiii lui aveau să se folosească de sângele unui alt ied pentru a-l înșela. Iacov l-a înșelat o singură dată pe tatăl său și a secerat o mulțime de înșelăciuni de la Laban. „Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta, ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fete ale tale și șase ani pentru turma ta și de zece ori mi-ai schimbat simbria” (Gen. 31,41).

Ce dureros este atunci când culegi roadele înșelăciunii. După șapte ani de muncă, Iacov gândea că a sosit marea zi a bucuriei. Cât de greu a fost atunci când a constatat că fusese înșelat. Poate că a ripostat și a zis: Ce mi-ai făcut? Și a primit, probabil, un răspuns sec: așa este obiceiul la noi, ca mai întâi să se căsătorească fata cea mare. Dar de ce nu mi-ai spus până acum? De ce m-ai înșelat?

Care au fost consecințele acestei înșelăciuni? O dureroasă criză familiară. O furtună adevărată. Mai întâi o soție respinsă și rănită. O soție care a fost părăsită la scurt timp de soțul ei pentru a se căsători cu sora sa. Dar gândiți-vă cum s-a simțit Rahela care, după șapte ani de prietenie și de visare la ziua nunții, vede că altcineva îi ia locul. De ce a făcut un tată așa ceva fiicelor sale? Singura concluzie este că Laban era interesat să-l țină pe Iacov să-i muncească cât mai mult pe degeaba.

Înșelați de competiție

Cu toate că Leea părea că va avea cel mai mult de suferit Domnul este apărătorul ei, al celor cu inima zdrobită (Gen. 29,31). Leea a avut 4 copii, fapt care a dus la o relație specială cu Iacov și care a generat gelozia Rahelei. Deși imposibil de rezolvat problema copiilor Rahelei pentru Iacov, Rahela găsește soluția omenească: roaba ei să fie dată bărbatului ei. Dorința ei era mai degrabă să câștige în fața surorii sale decât să fie credincioasă. Dar și Leea intră în competiție. Dorința fiecăreia dintre ele era să câștige dragostea lui Iacov. Dar ce nebulie! În dorința de a câștiga dragostea lui, ele i-au oferit lui Iacov alte femei. Atitudinea de competiție le-a strâmbat modul sănătos de gândire.

Poate că ar fi bine să ne gândim dacă și noi am avut în minte vreodată câștigul în detrimentul credințioșiei sau dacă competiția ne-a condus la o gândire nesănătoasă. Am făcut compromisuri cu standardele noastre pentru a fi pe primul loc și a câștiga apreciere?

Caracterul este secerișul vieții

„Recolta vieții este caracterul, iar acesta ne hotărăște destinul, atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare. Recolta este o înmulțire a seminței semănată. Fiecare sămânță aduce rod după soiul ei. Așa este și cu trăsăturile de caracter pe care le nutrim. Egoismul, iubirea de sine, părerea bună despre sine, îngăduința de sine se înmulțesc, iar sfârșitul este nenorocire și ruină. Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică” (Gal. 6,8). Iubirea, mila și bunătatea aduc roada binecuvântării, un seceriș care este nepieritor.” (Ellen White,

Îndrumarea copilului, p. 119-120) ■

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

În vremea secerișului

ROMICĂ SÂRBU

Mai văd încă cu ochii minții lanurile de grâu unduind mlădios sub adierea binefăcătoare a vântului. Încă mai simt în nări mirosul de câmp proaspăt treierat și-n palme boabele de grâu cum curg printre degete. Încă mai pot urmări cu privirea oamenii care vin și se duc, secerători plini de praf, obosiți, dar fericiți de rodul adunat, oameni ce-și văd visul împlinit, oamenii pământului ce își câștigă pâinea cu sudoare... Ce vremuri erau acelea, când aveam curajul să calc desculț pe câmpul proaspăt treierat. Mi-e dor de seceriș, de fapt, mi-e dor de casa copilăriei.

Imperativul timpului

Amintirile acestea ale copilăriei mă conectează la o altă realitate cu mult mai solemnă, mai însemnată: marele seceriș, un seceriș măsurat în suflete salvate, un seceriș pentru veșnicie, o lucrare în care lucrătorii sunt de jos și de sus, de pe pământ și din cer. Secerișul acesta ne apropie într-adevăr de casă, de casa de sus. Domnul Isus spunea că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24,14).

„Timpul de probă pentru mulți se

încheie. Satana își adună zilnic recolta de suflete.

finale

Unii iau decizii împotriva adevărului, și mulți mor fără să-l cunoască.

Mintea lor nu este luminată, iar

ei nu s-au pocăit

de păcatele lor; și

totuși, oameni care

mărturisesc evlavia își

adună comori pământești

și își îndreaptă eforturile

spre a câștiga și mai mult. Ei

sunt insensibili față de situația

bărbaților și a femeilor care se află

în sfera lor de influență, și care pier

din lipsă de cunoștință.”¹

De aceea, planul lui Dumnezeu

prevede ca fiecare urmaș al

Mântuitorului să fie un lucrător în

marele seceriș. Dacă crezi în Domnul

Hristos, dacă L-ai primit în viață ca

Mântuitor și Domn, ai devenit o parte

a planului de salvare a oamenilor din

păcat, ești secerător. Secerișul este de

aceea un subiect care trebuie să te

preocupe, să intereseze pe fiecare

membru al bisericii. Prin urmare,

în acest ceas târziu din istoria

marii lupte, Dumnezeu ne

cheamă să înțelegem și să

aplicăm principiile marelui

seceriș, așa cum ne sunt

descoperite în lucrarea și

predicarea Domnului

Hristos.

Leții din Samaria

Să reflectăm, așadar, la întâlnirea dintre Domnul Isus și femeia samariteancă. Cu această ocazie, li se predă ucenicilor lecții importante despre ceea ce înseamnă secerișul. Cei doisprezece sunt provocați cu întrebarea: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș?” (Ioan 4,35). Această întrebare nu încearcă să contrazică realitatea de pe câmpiile Samariei. Era clar că lanurile de grâu nu erau gata pentru seceriș. „Isus a privit peste holdele întinse în fața lor; verdele delicat era mângăiat de aurul luminii soarelui. Arătând ucenicilor Săi această scenă, Isus a folosit-o ca simbol: 'Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș'. În timp ce vorbea, El Se uita la grupele care veneau spre fântână. Mai erau patru luni până la seceratul grâului, dar aici se găsea o recoltă gata pentru seceriș.”² Au prins ucenicii provocarea Mântuitorului, realitatea spirituală spre care El privea? Vedeau ei în Samaria o recoltă pentru Dumnezeu, un câmp de secerat pentru cer? Hotărât nu. Singurul loc de secerat în viziunea lor era Israelul, doar aici puteau fi găsiți copii ai lui Dumnezeu. Aici ni se predau lecții importante cu privire la mărimea și diversitatea câmpului misionar. Nu trebuie să ne amăgim cu gândul că secerișul înseamnă aducerea câtorva suflete, de altfel foarte prețioase, la evanghelizarea anuală de la biserică. Aceasta este doar o mică parte a ceea ce Biblia numește secerișul pământului.

Bob de grâu sau de neghină

Primul câmp de secerat în planul lui Dumnezeu, în dreptul fiecărui om, este propria persoană. Ellen White afirma: „**Caracterul este marele seceriș al vieții...** fiecare efort care tinde spre formarea unui caracter creștin înseamnă adunarea unei comori în cer.”³

„Recolta vieții este caracterul, iar acesta ne hotărăște destinul, atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare.”⁴ Caracterul, potrivit inspirației, nu se descoperă prin fapte bune sau rele săvârșite ocazional, ci prin tendința continuă, manifestată în cuvintele și faptele noastre.⁵ Cât de important este dar să căutam formarea caracterelor noastre după modelul ceres! Aceasta reprezintă o țință demnă de urmărit, cu toată seriozitatea de care suntem capabili, căci caracterul este adevăratul capital al vieții. Fiecare suntem un bob, bob de grâu sau de neghină – depinde de noi.

Terenul de acasă

Următorul câmp misionar, de unde Dumnezeu așteaptă un seceriș pentru Împărăția Sa, este familia. Exigențele modernismului ne-au făcut să neglijăm prioritățile familiei și mă întreb cu ce preț. E vremea să ne reconsiderăm atitudinea și să câștigăm bătălia secerișului pe acest teren atât de sfânt care este familia. Cuvântul Domnului ne trasează responsabilitatea în acest domeniu, în cuvintele: „Părinții ar trebui să lucreze pentru secerișul din viitor. Când seamănă cu lacrimi, trecând prin atâtea momente de descurajare, ei trebuie să facă acest lucru cu rugăciune serioasă. S-ar putea să nu vadă decât semne ale unui seceriș târziu și sărac, totuși ei nu trebuie să înceteze să semene. Ei trebuie să semene în ciuda împrejurărilor, căutând orice ocazie în folosul lor și al copiilor lor. Nu va fi zadarnică semănarea în acest fel a seminței. **În timpul secerișului, mulți părinți se vor întoarce cu veselie când își vor strânge snopii.**”⁶

Cu același scop, inspirația ne-a trimis un plan măreț și totuși așa de mult neglijat și privit ca ceva străin de preocupările sfinte în care nu merită să investești, care nu are de-a face cu secerișul. Acesta se numește sistemul adventist de educație. Profetul bisericii noastre întreabă,

avertizează și îndeamnă în Numele Domnului: „Primesc copiii noștri de la profesorii din școlile publice idei în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu? Este păcatul prezentat ca o insultă împotriva lui Dumnezeu? Este predată elevilor ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu ca începutul a toată înțelepciunea? Noi ne trimitem copiii la Școala de Sabat ca să poată fi instruiți cu privire la adevăr, iar apoi, când merg la școală, li se predau zilnic lecții ce conțin neadevăr, pe care să le învețe. Aceste lucruri aduc confuzie în minte și n-are nevoie; căci, dacă tânărul primește idei ce pervertesc adevărul, cum va fi contracarată influența acestei educații? Putem să ne mirăm că, în astfel de circumstanțe, unii dintre tinerii noștri nu apreciază beneficiile religioase? Ne putem întreba de ce sunt purtați de ispite?...

Este de primă importanță să fie organizate școli în comunități, la care să poată fi trimiși copiii și totuși să fie în grija mamelor lor și să aibă ocazia să practice lecții de a fi folositori, căci Dumnezeu a plănuțit ca acestea să fie învățate în cămin...

Ei ar trebui să angajeze un învățător creștin care, ca un misionar consacrat, să-i educe pe copii în așa fel încât să-i conducă a deveni misionari. Să fie angajați profesori care să dea o educație minuțioasă în materiile obișnuite, Biblia fiind făcută temelia și viața tuturor studiilor.

În localități în care sunt puțini credincioși, să se unească două sau trei comunități în ridicarea unei construcții umile pentru o școală a comunității. ***Dacă părinții și-ar da seama de importanța acestor mici centre de educație și ar colabora să facă lucrarea dorită de Dumnezeu pentru acest timp, planurile vrăjmașului ar fi zadărnice.***⁷

Dincolo de poartă

Câmpul misionar al bisericii continuă apoi cu rudele, vecinii, prietenii noștri, cu toți aceia cu care providența ne pune în legătură pe diferite căi.

„Dacă toți cei ce cunosc adevărul vor săvârși lucrarea aceasta așa cum se prezintă ocaziile, făcând zi după zi mici fapte de iubire în vecinătatea unde trăiesc, Hristos Se va descoperi față de vecinii lor. Evanghelia se va descoperi ca o putere vie, și nu ca niște povești meșteșugit alcătuite sau ca simple speculații. Ea se va descoperi ca o realitate, nu ca un rezultat al imaginației și al entuziasmului. Aceasta are o însemnătate mai mare față de predicile și mărturisirile de credință.”⁸

În locuri noi

Dar nu ne putem opri doar aici, secerișul este cu mult mai întins. Ca biserică, trebuie să facem planuri pentru a intra în localități noi, acolo unde Evanghelia nu a fost predicată. „Mulți dintre membrii comunităților noastre mari nu fac relativ nimic. Ei ar putea face o lucrare bună, dacă, în loc de a se îngrămădi laolaltă, s-ar împrăștia în locuri care încă nu au fost atinse de adevăr”.⁹

Tot mai departe

Și, când vom face toate acestea, tot nu am ajuns la capătul lanului. Domnul a spus că Evanghelia trebuie să fie predicată în toată lumea. Aceasta ne cere să ne gândim la câmpul misionar extern. Nu ne putem încrucișa mâinile spunând că aceasta nu este treaba noastră, că avem destul de făcut la noi, că nu avem fonduri suficiente. Aceasta este și treaba noastră. Facem parte dintr-o biserică mondială și avem de dus o solie din partea lui Dumnezeu lumii întregi. Și pentru creștinii așteptători din România, Dumnezeu are o lucrare în sensul acesta. Trebuie dar să-L rugăm pe Domnul secerișului să ne descopere partea noastră pentru salvarea celor de dincolo de granițele noastre.

O echipă puternică

E mult de lucru, secerișul e mare, cu siguranță dincolo de puterile

noastre. Vestea bună este că nu am fost chemați să lucrăm în puterile noastre. Cel ce ne mântuiește ne va da și puterea de a împlini lucrarea atât de iubită de El. „Lucrând pentru sufletele care pier, beneficiați de compania îngerilor. Mii de mii și de zece ori zece mii de îngeri așteaptă să coopereze cu membrii comunităților noastre pentru

*Planul lui
Dumnezeu prevede
ca fiecare urmaș al
Mântuitorului să fie
un lucrător în marele
seceriș. Dacă crezi în
Domnul Hristos, dacă
L-ai primit în viață ca
Mântuitor și Domn,
ai devenit o parte a
planului de salvare a
oamenilor din păcat,
ești secerător.*

a transmite lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu generozitate, pentru ca să poată fi pregătit un popor pentru venirea lui Hristos.”¹⁰

Se caută un om

E vremea secerișului. Simt adierea plăcută a Duhului Sfânt. Cu ochii credinței văd poporul advent secerând. Văd marea gloată, roadele marelui seceriș, aud pe Domnul spunând: „Bine rob bun și credincios”. Vrei să ți se spună și ție aceste cuvinte? Știu că vrei, și eu vreau, de aceea să primim împreună provocarea Domnului, venit prin glasul profetului: „Stimați frați împreună lucrători

în marele câmp al secerișului, nu avem decât puțin timp care a mai rămas și în care trebuie să lucrăm. Acum este ocazia cea mai favorabilă pe care am avut-o vreodată și fiecare moment trebuie folosit atent și cu grijă. Așa de devotat a fost Răscumpărătorul nostru în lucrarea de salvare a sufletelor, încât El chiar tânjea după botezul sângelui Său... Trăim într-un timp când este nevoie de un zel mult mai mare decât acela din timpul apostolilor. Dar, printre mulții slujitori ai Domnului Hristos, există un simțământ de neliniște, o dorință de a imita stilul romantic al reformatorilor moderni, o dorință de a face ceva mareț, de a crea ceva senzațional, de a fi vorbitori capabili și a câștiga pentru ei onoare și considerație. Dacă unii ca aceștia ar înfrunta primejdii și ar primi onoarea ce se dă eroilor, ei s-ar angaja atunci în lucrare cu o energie neînfrântă. Dar să trăiască și să muncească aproape ca un necunoscut, să muncească din greu și cu sacrificiu pentru Isus în obscuritate, fără să primească o laudă deosebită de la oameni, aceasta cere un principiu sănătos și o statornicie a scopului pe care puțini le au. Acolo unde se depune un efort mai mare de a umbla umil cu Dumnezeu, privind dincolo, departe de oameni, și lucrând numai din iubire pentru Domnul Hristos, se va realiza mult mai mult.”¹¹ ■

- ¹ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, p. 655.
- ² Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 161.
- ³ Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 90.
- ⁴ Ellen G. White, *Marea Luptă*, p. 163.
- ⁵ Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 57.
- ⁶ Ellen G. White, *Căminul Advent*, p. 534.
- ⁷ Ellen G. White, *Îndrumarea Copilului*, p. 306, 307.
- ⁸ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 6, p. 264.
- ⁹ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 8, p. 245.
- ¹⁰ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 9, p. 129.
- ¹¹ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 133.

Romică Sârbu, director,
Departamentul Educație,
Conferința Muntenia

SE CERISUL - MAREA PROVOCĂRE FINALĂ

Apoi m-am uitat, și iată un nor alb, și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului, pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secerea Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt”. Atunci Cel ce ședea pe nor, Și-a aruncat secerea pe pământ. Și pământul a fost secerat. (Apoc. 14,14-16)

CIPRIAN CRĂCIUN

Episodul descris mai sus este impresionant prin desfășurarea lui și prin implicațiile pe care le are. Deasupra obositului pământ, se desfășoară o maiestooasă scenă finală. Slăvitul Rege încoronat Se află pe tronul cel veșnic, înconjurat de un imens nor de îngeri. Se fac ultimele pregătiri. Și când totul este gata, strălucitorul cortegiu așteaptă semnalul de plecare. Dar Domnul Isus încă întârzie. Oare ce se întâmplă? Se face tăcere. Toți ochii sunt îndreptați către măritul Rege când, deodată, din Templul Cerului, se aude glasul unui înger puternic: „Pune secera Ta și seceră!” Aceasta este ultima lucrare ce trebuie îndeplinită. Secerișul pământului devine astfel marea provocare finală.

Printr-un gest apocaliptic, ce capătă dimensiuni universale, Dumnezeuul mării, cu o deplină siguranță și cu o precizie desăvârșită, Își aruncă secera. Pământul este secerat exact la timpul potrivit, iar grâul copt este strâns în grânarul veșniciei.

Privind această scenă de pe pământ, putem vedea parca în reluare, cum mica seceră aruncată de la înălțimea cerului devine tot mai mare pe măsură ce se apropie de noi. Pe zi ce trece, secera Domnului umple pământul. În curând, secerișul pământului va culmina cu sfârșitul veacului despre care vorbea Mântuitorul în Matei 13,39.

Domnul are nevoie de lucrători. Vei fi și tu printre secerători? Prin profetul Ioel, primim îndemnul: „Puneți

mâna pe secere, căci secerișul este copt!..." (Ioel 3,13), iar în Proverbe 10,5 găsim avertizarea: "...cine doarme în timpul seceratului este un om care face rușine."

Timpul secerișului a sosit

Este oare acesta timpul despre care vorbește Domnul secerișului în cartea Apocalipsa? Să trecem în revistă câteva indicii:

1. „Timpul sfârșitului” despre care vorbește profetul Daniel (Daniel 8,17) se află nu la început, ci mai degrabă la sfârșitul lui. Creșterea provocărilor politice nestăvilit, o permanentă neliniște sufletească a oamenilor, o degradare continuă a dreptății și a ordinii ne arată că trăim în ultima parte a evenimentelor sfârșitului. Nu mai durează mult până ce Domnul Isus va reveni. Ceea ce mai avem de făcut pentru noi și pentru prietenii noștri, trebuie să facem acum, fără întârziere. Ultimul „măine” s-ar putea să ne surprindă pe toți.

2. Trăim un timp ca „...în zilele lui Noe” (Matei 24,37). Stricăciunea morală și decăderea societății de azi influențează pe tânăr și pe bătrân și nu ocolește nici pe cei care se socotesc din poporul lui Dumnezeu. Fărădelegea și lipsa de respect, necinstea și ipocrizia, ura și violența stăpânesc pretutindeni. Se cere mult curaj și putere morală pentru a înfrunta cu eficiență aceste aspecte.

3. În Osea 9,7, ni se vorbește despre un timp al încercării: „Vin zilele pedepsei, vin zilele răsplătirii. Israel va vedea singur dacă prorocul este nebun sau dacă omul insuflat aiurează. Și aceasta din pricina mării nelegiuirilor și a răzvrătirilor tale”. Falimente financiare spontane, scandaluri politice zguduitoare, catastrofe naturale nemaîntâlnite, de dimensiuni universale, pe mare și pe uscat, survin pe negândite, cu o viteză uluitoare și cu urmări fatale asupra popoarelor. Acum este timpul de a studia intens Scripturile, pentru că în Cuvântul lui Dumnezeu găsim acea sursă de putere, de siguranță, de mângâiere și de înviore fizică și

spirituală atât de necesară în aceste vremuri.

4. Va fi și un timp al mării strigări din Apocalipsa 14,6-12. Mărturia mondială a poporului lui Dumnezeu va crește până când va ajunge o strigare puternică. Este vorba de o mărturie spontană și voluntară pentru Domnul. Sub directă influență a Duhului Sfânt, solia de avertizare va fi auzită în toate limbile și în orice colț al pământului.

Dacă ne aflăm deja în acest timp profetic, de ce biserica pare că este încă adormită? Unde sunt lucrătorii? Unde sunt secerătorii? De ce nu sunt străzile pline de vestitori ai Evangheliei?

Provocarea bisericii

Făcând un calcul simplu de împărțire a numărului de locuitori din țara noastră (22.000.000) la numărul membrilor adventiști (70.000), ajungem la concluzia că, în România, unui singur adventist îi revine un număr de 314 neadventiști, ceea ce înseamnă că, dacă în fiecare zi fiecare adventist ar vesti solia unui singur neadventist, teoretic, în mai puțin de un an, țara noastră ar fi avertizată și Domnul ar putea reveni așa cum ne-a promis. Dacă lucrurile sunt atât de clare și de simple, atunci de ce există atâtă nepăsare?

Cauzele întârzierii

Să aruncăm o privire asupra lumii religioase. De generații, creștinătatea se roagă: „Vie Împărăția Ta” (Matei 6,10). Mulți au nădăjduit și s-au încrezut în făgăduințele Domnului, dar Isus n-a venit. Întârzierea de după anul 2000 a venirii Sale ca Domn al tuturor domnilor, apasă greu pe umerii acelor care încă mai cred în revenirea Sa. De aceea, cei mai mulți oameni din bisericile populare ale creștinismului, au renunțat la această nădejde. Mulți au obosit și sunt cuprinși de îndoială; și astfel temelia bisericilor s-a clătinat. Mulțimea și conducătorii ei s-au întors de la Dumnezeu. Astrologia și spiritismul inundă generația noastră.

În această situație, biserica Domnului se află în fața unei mari și solemne provocări. Vestea că Domnul vine ar trebui să răsună cu putere pretutindeni. De unde atâta tăcere? De ce atâta liniște? Deoarece lipsesc lucrătorii. „Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9,38)

Dumnezeu are nevoie de oameni

Dumnezeu are nevoie de oameni, dar nu de orice fel de oameni. În Ezechiel 22,30, Domnul spune: „Caut printre ei un om care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc, dar nu găsesc niciunul!”

„Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați – bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți, bărbați care să fie cinstiți și credincioși în adâncul sufletului lor, bărbați care să nu se teamă să spună păcatului pe nume, bărbați a căror conștiință este la fel de bine orientată către datorie, precum este acul busolei către pol, bărbați care vor lua poziție neclintită pentru adevăr, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile.” (Ellen White, *Educație*, p. 43)

Căutarea și formarea lucrătorilor pentru marele seceriș reprezintă cea mai importantă preocupare a Cerului pentru timpul prezent. În această privință, Mântuitorul ne-a lăsat cel mai frumos și desăvârșit exemplu în magnifica experiență a Cincizecimii.

Oameni mai mult sau mai puțin obișnuiți și foarte diferiți au fost căutați și găsiți de Domnul Isus. Ei au fost pregătiți cu grijă timp de trei ani și jumătate. În fața lor se afla marele test care consta în marea încercare a credinței lor, pricinuită de moartea Domnului. Învierea Sa trei zile mai târziu, nu a schimbat cu nimic dezamăgirea lor, însă tocmai în punctul acesta Domnul Isus a găsit cheia trezirii bisericii Sale, prin descoperirea Sa personală celor care, deși se aflau încă într-o stare de apatie spirituală, continuau să-L iubească.

Experiența „descoperirii” lui Isus

Mântuitorul S-a descoperit la mormânt Mariei Magdalena, dar și celorlalte femei. În aceeași zi, S-a descoperit ucenicilor în camera de sus. După opt zile, S-a descoperit și lui Toma. S-a mai descoperit și celor

milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul”. (Ieremia 9,24)

Ploaia Târzie

Pregătirea însă nu se oprește aici. Mai trebuie să aibă loc un ultim eveniment care să desăvârșească lucrarea începută

Revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime arată că lucrarea la care Domnul ne cheamă se va încheia foarte repede, întrucât „...lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4,6)

Secerătorul a ieșit să sece

Având în vedere marele seceriș al tuturor timpurilor, ținta noastră permanentă trebuie să fie salvarea de suflete. Dumnezeu Însuși a dat instrucțiuni de lucru și a prescris și metodele. „...Îmi veți fi martori” zice Domnul în Fapte 1,8. Lucrarea personală ne va conduce la cei săraci și suferinzi din cătunele îndepărtate sau din marile orașe aglomerate, și la nefericiții cartierelor mărginașe, pentru a le oferi un ajutor material și a le îndrepta nădejdea înspre Dumnezeu. Apoi îi vom vizita pe cei necăjiți și întristați, le vom aduce mângâiere și îi vom ajuta personal în clipe grele. Vom merge la patul bolnavilor, acasă la ei sau în spitale. Nu vom uita nici de cei singuri aflați în penitenciare sau în cămine de bătrâni.

Pentru aceasta, nu trebuie decât să simți în suflet acel puternic îndemn de iubire evlavioasă, ce răspunde acțiunii Duhului Sfânt, căruia nu-i putem sta împotrivă. Acesta a fost, este și va rămâne pentru totdeauna argumentul, porunca și puterea irezistibilă, dătătoare de viață, care determină biserica lui Hristos de pe pământ, să-L aducă pe Isus vecinilor de pe partea cealaltă a străzii și popoarelor de pe partea cealaltă a globului.

Procedând în felul acesta, vom păși pe urmele Marelui Învățător, pregătind fiecare suflet pentru grănarul veșniciei. ■

doi ucenici pe drumul spre Emaus. Mai târziu, S-a descoperit din nou ucenicilor la Marea Tiberiadei, iar după patruzeci de zile de la înviere, de pe Muntele Măslinilor, S-a înălțat la cer din mijlocul lor. La sfârșit de tot, S-a descoperit și lui Saul pe drumul spre Damasc și continuă să se descopere și nouă celor interesați de secerișul pământului.

Sfânta Scriptură vorbește mereu despre această „descoperire” și lipsa acesteia sau existența ei constituie o problemă reală de cea mai mare importanță. Biserica are nevoie de astfel de conducători, iar Dumnezeu caută printre membrii bisericii Sale astfel de bărbați, deoarece atunci „când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu...” (Prov. 29,18).

Ce este o descoperire dumnezeiască? În primul rând, poate fi vorba de o descoperire supranaturală dată de Dumnezeu, dar expresia nu se rezumă numai la aceasta. Cuvântul se poate referi și la un studiu adânc în domeniul spiritual, pentru iluminare sau pentru o cunoaștere cuprinzătoare a planurilor și intențiilor lui Dumnezeu. În Biblie stă scris: „Ci cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac

de Domnul Hristos. Acest lucru este realizat prin revărsarea Duhului Sfânt.

„Hristos a înviat din morți ca cel dintâi rod al celor adormiți. El era antitipul snopului de legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua în care snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din câmpurile gata de secerat primele spice de grâu copt, iar când oamenii mergeau la Ierusalim pentru Paște, snopul din cele dintâi roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea seceră grâul, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Tot astfel și Hristos, ca întâiul rod, înfățișa marele seceriș spiritual ce trebuia să se adune pentru Împărăția lui Dumnezeu.” (Hristos, Lumina lumii, p. 784)

Snopul de legănat era adus a treia zi după sărbătoarea Paștelui. Conform sărbătorilor din Vechiul Testament, adevăratul seceriș începea odată cu „Sărbătoarea Săptămânilor”, când începea seceratul grâului. Această sărbătoare avea loc la șapte săptămâni și o zi de la aducerea snopului de legănat.

Ciprian Crăciun,
Secretarul Asociației
Pastorale,
Conferința Oltenia

Secerând în propria-ți arie

ȘTEFAN MATEAȘ

Imi amintesc despre ceea ce-mi povesteau bunicii mei referitor la seceriș... Eu nu am fost învățat să secer și nici nu am fost niciodată martor la această „sărbătoare” în adevăratul sens al cuvântului. Însă ține minte că mi s-a povestit ce înseamnă seceratul. Și povestitorul parcă re trăia momentele magice în care avea grâul, pâinea țării, în brațe, gata să fie luat de pe picioare și apoi, cu mâna dreaptă, lovea cu seceră pentru a rămâne cu spikele în brațe. Acestea erau legate în snopi. Și, câți dintre voi, dragi cititori, nu ați văzut imagini ale unui câmp plin cu snopi de grâu, care parcă așteaptă să devină pâine.

O caracteristică importantă a secerișului era aceea că, dacă pâinea, grâul în stare finală, împreună cu sarea sunt

simboluri ale ospitalității la români, grâul brut, împreună cu sudoarea provocată de arșiță și de munca depusă pentru secerat, erau și au rămas simboluri nescrise a ceea ce numim noi astăzi *team-work* sau lucru în echipă. De ce spun asta? Pentru că una dintre regulile secerișului, dacă nu e prea mult să îi spunem regulă, era că se hotăra câte o zi pentru fiecare gospodar care avea holdă de secerat, iar în acea zi, toți ceilalți veneau să îl ajute la secerat. Gazda trebuia să asigure mâncare, iar secerătorii își făceau treaba conștiincioși, ca pentru ei, deoarece ziua următoare era ziua recoltei lor. Așa că, munceau pe rând în holdele vecinilor lor, deoarece într-o zi, nu foarte îndepărtată, urma și secerișul recoltei lor. Astfel că un gospodar fidel acestei

tradiții, secera mai mult în alte holde și pe alte ogoare decât în cele ale lui.

Domnul Isus Hristos adresează o provocare celor care doresc să lucreze în holdele Sale, aceasta fiind valabilă pentru orice credincios care are ceva mai mult în comun cu Mântuitorul decât numele. Provocarea aceasta este, de fapt, una indirectă, Isus cerându-le ucenicilor să se roage pentru ca Dumnezeu să trimită secerători, deoarece „secerișul e mare”, iar „lucrătorii sunt puțini” (Mat, 9,37-38; Luca 10,2).

Rugăciunea pe care Isus îi îndeamnă să o înalțe către Domnul secerișului nu înseamnă că El, Domnul, este nepăsător sau neinteresat în privința acestei nevoi. Ucenicii au fost îndemnați să facă din această nevoie de lucrători obiectul rugăciunilor lor, pentru ca Domnul secerișului să aibă posibilitatea de a stărni în inimile lor responsabilitatea de a întâmpina această nevoie.¹

De cele mai multe ori, ne bazăm pe aceste pasaje pentru a-i motiva pe membrii bisericilor noastre în direcția misiunii. Și este un lucru bun, ținând cont de faptul că secerișul, într-adevăr, duce lipsă de lucrători. Cu toate acestea, poate că este cazul să ne mai gândim, măcar din când în când, să secerăm în propria noastră arie. Preocupați prea mult de lucrurile „importante” ale vieții, de vestirea Evangheliei oamenilor maturi, în speță, pentru că acest lucru e cel mai important pentru creștinul așteptător, care „poate” să înțeleagă, neglijăm semănatul și secerișul din propriile noastre arii. Obişnuți fiind să credem că doar de la o anumită vârstă în sus o persoană poate să înțeleagă anumite adevăruri, nu ne dăm seama că „terenul tânăr”, nelucrat încă, este cel mai bun pentru un rod, un seceriș bogat.

Aceste ogoare neprețuite sunt neglijate, crezând că nu vom putea secera mare lucru, însă timpul investit atât în semănarea, cât și în secerarea acestor tinere ogoare ne va aduce un seceriș bogat.

„...părinții și învățătorii trebuie să muncească așteptând un seceriș de la sămânța ce-o seamănă (Educație, p. 105). Noi trebuie să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu asupra seminței semănate, iar Duhul Sfânt îi va convinge chiar și pe cei mici. Dacă exersăm credință în Dumnezeu, vom fi făcuți în stare să-i conducem la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Aceasta este o lucrare de primă importanță pentru membrii mai tineri ai familiei Domnului.”²

Intenția de a răspunde invitației și de a secera ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru seceriș este una admirabilă și demnă de apreciat, ba chiar va fi răsplătită de Cel care a adresat invitația. Însă această bucurie de a secera împreună cu ceilalți lucrători care au răspuns invitației, cât și aceea de a fi răsplătit de către Cel pentru care ai secerat, se vor transforma în tragedie în momentul în care lanul tău, holdele tale vor rămâne neseccate. Spun acest lucru nu pentru că ar exista vreo diferență sau chiar concurență între holde, adică secerișul Lui și seceratul lanului meu. Dimpotrivă! Noi trebuie să fim convinși că degeaba aducem la Hristos persoane noi, mereu altele, care nu L-au cunoscut niciodată pe Hristos până în momentul contactului cu noi, secerătorii, în timp ce pierdem spicele de care ar fi trebuit să avem mare grijă cum cresc și se dezvoltă, deoarece au parcurs acest proces sub ochii noștri.

„Caracterul este marele seceriș al vieții”, spune Ellen White și, dacă acesta trebuie format în zilele copilăriei și ale tinereții, atunci într-adevăr este mare nevoie de lucrători, deoarece secerișul e mare. Părinții vor secera roadele educației oferite copiilor lor. Obiceiurile formate în primii ani decid dacă la seceriș vom avea o proporție mai mare de grâu sau de neghină.

O caracteristică principală a secerișului este aceea că el are loc în momentul în care grânele sunt coapte. Există o perioadă orientativ stabilită pentru acest eveniment, însă totul

depinde de felul în care grâul a evoluat, s-a dezvoltat și cât este de copt. Până la urmă, importantă nu este perioada, ci nivelul de coacere a holdelor. Fixarea unei date pentru seceriș cu câteva luni înainte este imposibilă, în pregătirea grâului pentru seceriș, intervenind multe elemente independente de voința și puterea omului. Avertizarea lui Isus din Ioan 4:35 se referă tocmai la acest lucru: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: 'Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș'”. Pentru a putea începe secerișul, e nevoie să vezi că holdele sunt coapte, iar pentru aceasta trebuie să ridici ochii. Obişnuți să așteptăm până la date fixate de 'experții secerișului', nu vedem că holdele, lanurile, spicele de grâu sunt deja coapte și gata pentru seceriș. Și aceste spice au crescut lângă noi! Aceste spice au crescut în căminurile noastre, în bisericile noastre și noi nu le vedem, deoarece pentru a le secera, considerăm că mai trebuie așteptat „patru luni”.

E nevoie să ridicăm ochii pentru a vedea aceste spice de grâu coapte, gata pentru seceriș. Sunt spicele din aria pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, pentru a o îngriji și a o cultiva. Secerișul este copt. Holdele sunt albe. Hristos așteaptă să ne apucăm de secerat acum, nu când noi considerăm că vor fi coapte aceste spice. Hristos ne cheamă să secerăm în propria noastră arie și, după aceea, în cea a vecinului. Lucrarea aceasta este mare, iar lucrătorii implicați în ea sunt foarte puțini, de aceea, Isus spune: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!” (Luca 10,2). ■

¹ Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 5, p. 372.

² Ellen G. White, Testimonies, vol. 6, pag. 105.

Ștefan Mateaș,
pastor stagiar,
Conferința
Transilvania de Nord

Doi ani în pușcărie pentru Sabat

PETRE DANE

In 1950, am fost judecați de Tribunalul Militar Timișoara și condamnați pentru delictul de insubordonare și am primit de la 2 ani și 6 luni la 4 ani și 6 luni. În timpul serviciului militar, nu am ieșit la program în Sabat și am fost transferat împreună cu alți colegi de la Penitenciarul Timișoara la cel din Arad. Aici, văzându-ne tineri și buni de muncă, ne-au încadrat în atelierul de împletitori, unde am învățat de la criminali și de la hoți să facem coșuri. Și, pentru că nu am putut rămâne nebăgați în seamă, la început am fost ținta batjocurilor din partea deținuților și milițienilor care ne păzeau, socotindu-ne niște naivi, pentru că am acceptat ani grei de pușcărie pentru o banală zi de sâmbătă. Dar, nu după mult timp, și-au schimbat părerea, văzând la noi un comportament echilibrat și nealterat de patimi lumești. Și cum era de așteptat, au început discuții chiar și cu milițienii.

Sâmbăta nu ieșeam la muncă, rămâneam în celulă, unde aveam o Biblie pe care o introdusese unul dintre noi în căptușeala vestonului. Din ea scoteam unele idei pentru Școala de Sabat și lecturi pentru ora 11. Dar, la un control, Biblia ne-a fost luată.

Între timp, a început să ne viziteze un deținut cu grad de căpitan în regimul trecut. Era un scriitor, arhivar la biroul de evidență al primului milițian, șef pe toate secțiile. La prima

vizită, ne-a tratat ca pe niște copii fără minte, dar, continuând discuția pe tema credinței în Dumnezeu și păzirea poruncilor, s-a arătat interesat să cunoască mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu. Ne-am dat seama că Duhul lui Dumnezeu lucra la inima acestui om, deoarece a început o reformă în viața lui. Avea o pipă pe care nu o lăsa din gură decât noaptea, dar a renunțat la ea. Obişnuia să drăcuie – a început să se abțină și a reușit să elimine acest limbaj. Văzându-l hotărât, ne-am gândit să-l invităm sâmbătă în celula noastră. Ca să fim în siguranță, ne-am rugat și apoi l-am invitat. Dar nu mai aveam Biblia. I-am spus că Biblia ne fusese luată și este în biroul milițianului-șef. S-a dus și, pe ascuns, ne-a adus Biblia, apoi a continuat în fiecare Sabat să stea alături de noi.

Se apropia timpul să se elibereze și ne-a întrebat ce să facă. Unul dintre noi, care cunoștea adresa comunității din Cluj, i-a oferit-o și l-a îndemnat să meargă acolo.

O dată pe săptămână, venea de la un spital un medic rus, un om al lui Dumnezeu. Ne vizita în celulă, avea o simpatie deosebită pentru noi și ne spunea că suntem apreciați de director, care era evreu, frate cu Teohari Georgescu, ministrul de interne în acea perioadă. Ne încuraja și ne spunea să ne păstrăm prestigiul

față de cei de la conducere.

În luna iulie, șase dintre noi am fost trimiși la cositul grâului. Printre aceștia am fost și eu. Dar s-a întâmplat ca de la mânerul coasei să fac un abces la mâna stângă. A fost atât de grav, că într-o noapte am delirat și a fost nevoie să mă ducă de urgență la infirmerie. Doctorul de care v-am vorbit m-a operat și m-a tratat ca pe copilul lui. Aveam 23 de ani și simțeam că acest om mă iubește cu adevărat. M-a vizitat de mai multe ori, până m-am vindecat. În timp ce eram în infirmerie, a venit un nou deținut, deosebit de ceilalți. Era îmbrăcat în haine civile și a fost dus direct în infirmerie. Avea

o suferință. S-a întâmplat că din prima zi să asiste la discuțiile pe care le purtam cu deținuții cu privire la credința în Dumnezeu, care ne iubește și ne iartă, dacă avem încredere în El. Cei care mă ascultau erau criminali, hoți, borfași. Erau oameni care își deplângeau starea și credeau că nu vor mai putea fi iertați de ceea ce au făcut. Căutam să-i încredințez că Dumnezeu ne iubește pe toți la fel și este gata să ne ierte, dacă ne pare rău și ne întoarcem din toată inima la El. Deținutului nou-venit nu i-a plăcut și, când s-a trezit dimineața, a venit la mine și m-a amenințat să nu mai vorbesc de Dumnezeu, spunându-mi că el este tovarăș, secretar de bază la nu știu ce instituție, că este în cercetări și va pleca cât de curând, când nevinovăția lui se va dovedi. I-am spus că, dacă nu îi place, să nu asculte pentru că eu nu pot să nu răspund celor ce mă întreabă. În infirmerie erau de obicei 10-15 deținuți. Noul venit m-a amenințat că are toată autoritatea să-mi interzică. M-am gândit ce ar putea să-mi facă, decât să mă dea afară din închisoare. Seara, după ce se linișteau toți, eu îmi făceam rugăciunea și mă culcam, dar odată noul deținut a avut o noapte grea. Se zvârcolea și se văita de parcă era mușcat de un șarpe.

Următoarea noapte a fost un coșmar. Toată noaptea l-am supravegheat, iar spre ziua l-am văzut ingenușcat lângă pat și se ruga gemând.

El observase cum seara, mai târziu, ingenușeam lângă patul meu și mă rugam. Acum învățase și el. Cum s-a luminat de ziua, a venit la mine. Arăta obosit, cu o față ce exprima durere și oboesală. Și-a cerut iertare că m-a înfruntat și m-a rugat să-i spun și lui ceva despre Dumnezeu. Am stat de vorbă cu el, după ce mi-a promis că, atunci când va ieși din închisoare, va căuta să-L cunoască pe Dumnezeu. Atunci mi-a venit în minte că „cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui” (Zaharia 4,8 u.p.). și când va veni El (adică Duhul Sfânt), „va dovedi lumea vinovată în ce privește

păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine” (Ioan 16,8,9).

Dar nici cel rău nu stătea degeaba. A intrigat pe politrucii să ia măsuri pentru că propaganda religioasă se extindea. Eram 16 și aveam curaj, crezând că cei de la conducere ne apreciau. Atunci s-au luat măsuri ca să ne despartă, așa că, prin luna septembrie 1951, pe mine și pe încă unul ne-au imbarcat într-o dubă CFR și, într-o zi de luni, ne-au pornit într-o călătorie de 5 zile din oraș în oraș, unde lăsam deținuți și luam deținuți, iar în ziua de vineri, am ajuns în București, într-un lagăr din Ghencea, unde am stat sâmbătă și duminică.

Vreau să amintesc că nicio acțiune nu s-a produs în Sabat. Aici se făcea triere pentru diferite locuri de muncă din țară, așa că pe noi doi ne-au trimis la o colonie de muncă la Chirnogi, lângă Oltenița, la recoltat de orez. Aici am fost luați în primire de milițienii de pază. Când au auzit pentru ce suntem condamnați, ne-au amenințat, spunându-ne: „Voi credeți că sâmbătă rămâneți la barăci și nu ieșiți la muncă?” „Da, așa credem”, am răspuns. Aici am dat de fratele Ion Drăgan, care era veteran și sătul de bătaie. Sâmbăta, când rămânea la barăci, pe cine îl întâlnea, îl bătea. De aceea, el se ascundea sub paturile comune, dar acest lucru s-a întâmplat până într-o zi, când a fost mutat la grajduri, ca să îngrijească de cai. Milițianul care îl păzea, jucându-se cu pistolul, a scăpat un cartuș în piciorul lui. De atunci l-au lăsat mai liber și nu l-au mai necăjit și nici de noi nu s-au mai agățat.

Când s-a sfârșit recoltatul orezului, ne-au transferat la canalul Dunăre-Marea Neagră, la colonia Poarta Albă, unde erau 6.000 de deținuți. Aici am fost repartizați la o brigadă ce avea ca brigadier un hoț, Țuncanu. Săpam cu târnăcopul în malul canalului și încărcam cu lopata garnitură după garnitură, câte 11-12 metri cubi de pământ de persoană pe zi. Era un lagăr de exterminare pentru oameni de diferite profesii: medici, profesori,

ofițeri, preoți, chiaburi sau politicieni – toți aveau aceeași soartă: dacă li se părea ceva suspect la câte unul, îl băteau până leșina, după care turnau o găleată cu apă pe el, apoi îl băgau la carceră. Aceste carceri erau amplasate din loc în loc, afară, în ger. Când deschideau ușa dimineața, cădea corpul singur, înghețat. În primul Sabat, am refuzat să ieșim la program. Ne-au dus la celula 33, celula groazei, unde ne-au ținut până duminică seara, iar luni ne-au scos la lucru. Dacă au văzut că nu renunțăm la Sabat, într-o seară ne-au dus într-o brigadă disciplinară, o baracă împrejmuită cu sârmă ghimpată, separată de celelalte. Aici era brigadier Stănciugel, cel mai crud criminal de la canal. Cine era dat pe mâinile lui nu mai scăpa zdrăvan. Aici au mai adus doi adventiști, Marin Stângă din Olt și Bazil Păcuraru din Sibiu și opt reformiști, ce aveau de la 4 la 8 ani de detenție. Prima vineri seara, la apusul soarelui, Stănciugel a trimis să aducă pentru noi cazmale, să săpăm în fața barăcii. Deși era iarnă, am ieșit în față și i-am spus că, dacă lucrăm sâmbăta, nu ajungeam aici, așa că nici acum nu vom lucra. „Atunci am eu grijă de voi”. Și în seara aceea l-a luat pe Stângă Marin în cameră la el și l-a bătut, pe motiv că îl face de râs, deoarece și el era oltean. Vineri seara următoare, așteptam să ne vină rândul, dar nu a fost așa, că ne-au dus din nou la celula 33. Erau zilele Crăciunului. Ne-au băgat într-o cameră în care nu aveam loc decât în picioare toți 12. A trebuit să ne împingă, ca să poată închide ușa. Deasupra noastră era un horn ce ajungea până afară, ca să se facă curent. După un timp, ne-au scos de acolo și ne-au băgat într-o celulă comună, unde erau mai mulți deținuți.

Stăteau pe niște scânduri goale suprapuse, cu geamurile deschise în afară. În zilele de Crăciun, noi cântam cântări despre nașterea Domnului. Deținuții ascultau și se simțeau mângâiați că era timpul sărbătorilor. Ne-au ținut acolo 3 zile nemâncăți. Când ne-au scos, a venit comandantul coloniei și ne-a întrebat: „Acum poate

vreți să lucrați sâmbăta!” Noi am răspuns că nu lucrăm. Au trimis un milițian la fierărie, să aducă lanțuri și să ne lege, dar unul dintre reformiști a leșinat și a fost dus la spital. Au renunțat să ne mai pună în lanțuri, dar ne-au lăsat tot pe mâna lui Stănciugel.

Într-una din zile, nu am putut încărcă bine vagonul, pământul fiind tare pietros. El a dat cu cazmaua după mine, dar m-am ferit și nu m-a lovit. Eu eram șef de echipă, dar pentru Stănciugel, viața unui om nu valora mai mult ca viața unui șoarece. Într-una din zile, a omorât un deținut politic cu grad de maior. L-a băgat în cuptorul în care se ardea cărămida și l-a dat dispărut.

După un timp, Stănciugel și-a schimbat părerea despre noi, și-a dat seama că nu eram chiar așa de răi cum și-a închipuit în inima lui de criminal și i s-a făcut milă de noi. S-a dus la bucătărie și a cerut să ni se dea rația completă, să nu ne mai lase nemâncăți de vineri seara până duminică seara sau se ducea personal la bucătărie și ne

niște resturi de cămăși, o pereche de pantaloni, și m-am dus la poartă. Am așteptat la poartă de la ora 10:00 până la ora 2:00, când a venit un milițian cu o listă și a început să ne strige, pe rând. Le făcea control și le dădea drumul pe poartă. A terminat lista, dar pe mine nu m-a strigat. I-am spus că și eu am fost chemat, s-a uitat pe listă, dar nu m-a găsit. M-a trimis la birou, unde nu am mai găsit pe nimeni. M-au trimis la baracă. Noaptea acelea au fost cele mai grele pentru mine din cei doi ani de detenție. Luni, de dimineață, m-am dus la birou și le-am spus tărașenia. M-au întrebat cum mă cheamă. S-au uitat într-un registru și mi-au spus că a fost o greșeală, așa că pot să merg la poartă. Atunci mi-am adus aminte de textul din Matei 24,20: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie într-o zi de Sabat”. În timp ce mă duceam la poartă, lângă o baracă, un deținut îmbrăcat militar dădea cu mătura. L-am întrebat pentru ce e condamnat, la care mi-a răspuns că pentru Sabat. „Și eu tot pentru Sabat

dormit la mine acasă. Ai mei s-au bucurat foarte mult, dar se întrebau de ce cu pistolul la spatele meu? L-au tratat foarte bine pe cel care mă escorta, iar vineri de dimineață ne-am continuat călătoria spre Caransebeș, unde am ajuns vineri după-amiază.

Aici, m-a predat la unitate. Am fost lăsat într-o anticameră, unde s-au strâns ostașii pe lângă mine cu întrebări de unde vin, ce au cu mine. Le răspundeam, discutam cu ei despre cele petrecute, dar a venit un colonel și, când ne-a văzut, a întrebat ce era cu mine și de ce m-au lăsat să stau de vorbă cu ostașii. M-au luat și m-au bagat la închisoare, unde am stat tot Sabatul. Începusem să am probleme cu stomacul. L-am rugat pe ofițerul de serviciu să mă scoată de acolo și să mă lase mai liber. A trecut și duminică, iar luni, când a venit comandantul, mă așteptam să-mi dea drumul, însă tot sub escortă m-au dus la Roșiori de Vede, unde m-au predat la comisariat. Aici, după ce mi-au cercetat actele, m-au trimis acasă să aduc o poză pentru livret. În sfârșit, eram liber! Am plecat de la Poarta Albă pe 24 februarie și am ajuns acasă, liber, pe 4 martie.

Am scris acest episod din viața mea din închisoare nu cu gând să fiu numărat printre eroi, pentru că am suferit pentru credință, ci să scot în evidență valoarea poruncii lui Dumnezeu cu privire la Sabat, în timpul celor 2 ani de detenție. Nu s-a petrecut nicio acțiune în Sabat, dar în ultimele 10 zile de detenție, nu m-a trecut Dumnezeu prin fundul mării ca pe Iona, dar m-a trecut prin focul încercării, ca să învăț și am învățat că Sabatul, porunca a patra, este sigiliul lui Dumnezeu pe care îngerul îl va pune pe fruntea celor care vor păzi adevărul Sabat. ■

Petre Dane,
Comunitatea
Popa-Tatu,
București

*Ferice va fi de voi când, din pricina Mea,
oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni, și vor
spune tot felul de lucruri rele și neadevărate
împotriva voastră! (Matei 5,11)*

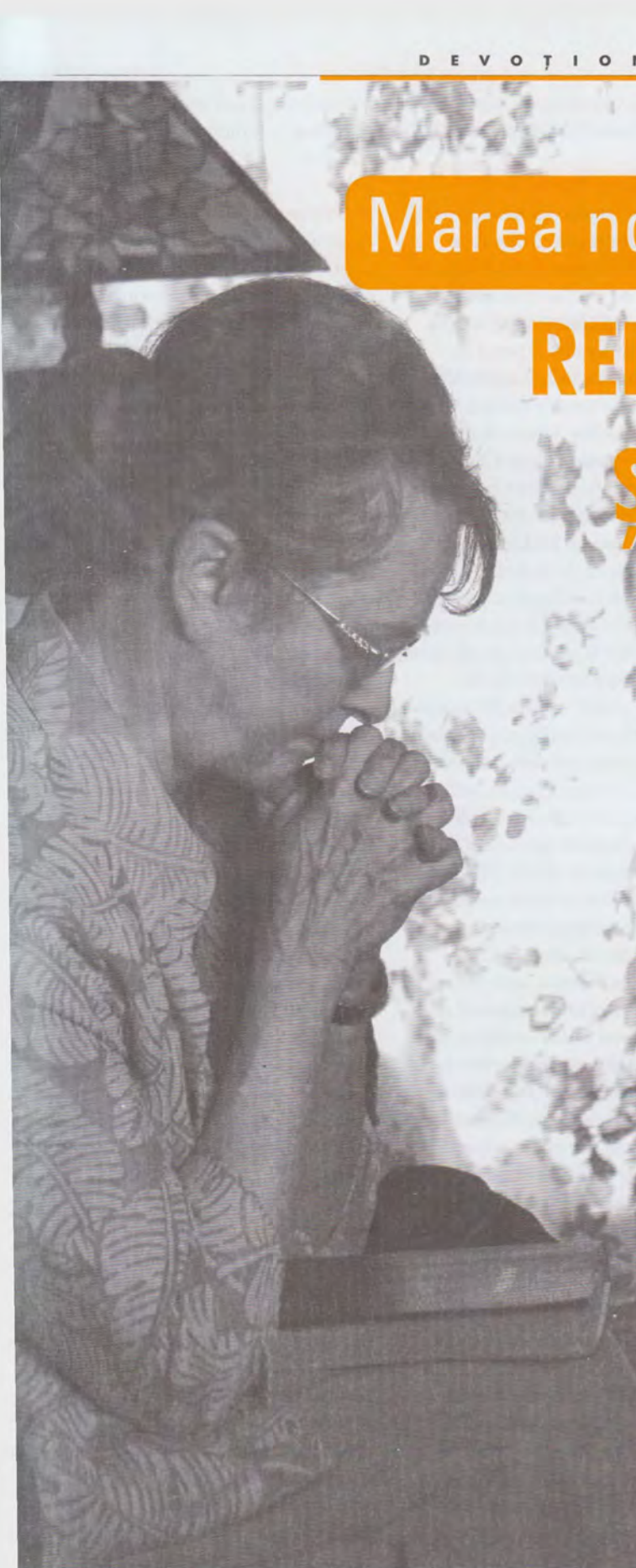
lua supliment când știa că e mâncarea pe care noi nu o puteam mânca. De fapt aceasta de milă a lui Stănciugel a aflat toată colonia și îl numeau patriarhul, iar pe noi, cei 12 apostoli.

Într-o zi, am primit și o veste bună. Ne-au chemat la birou unde ne-au anunțat că ni s-a scăzut din pedeapsă și ne apropiem de eliberare. Cam după o săptămână, într-o dimineață de sâmbătă (22 februarie 1952), a venit cineva de la birou, m-a strigat pe nume și mi-a spus: „Ia-ți bagajul și treci la poarta eliberării!”

Prietenul meu Ruscu Iacob mai trebuia să rămână încă 12 zile, așa că ne-am luat la revedere plângând, mi-am luat bagajul, o șacoșă cu

am fost arestat. Acum mă eliberez. Fii tare!” și ne-am despărțit. El era Ștefanache Dragomir din Matca, Tecuci.

Mă bucuram de parcă ieșeam din purgatoriu și intram în viața cea de veci, dar în loc să-mi dea drumul liber, m-au luat sub escortă și m-au dus la Constanța. Aici m-au ținut în cercetări până miercuri, când speram că mă vor lăsa liber, dar m-au luat iar sub escortă și am plecat la Caransebeș, la unitatea militară de unde am fost arestat. Cum trenul cu care ne deplasam trecea prin Roșiori de Vede de unde eram eu, l-am rugat pe cel care mă escorta să trecem pe la mine pe acasă. A acceptat și joi seara am

Marea noastră nevoie:

REDEȘTEPTARE ȘI REFORMĂ

Totuși întinericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz. (Is. 9,1 p.p.)

CONSTANTIN CIOBANU

Printre subiectele mele preferate de studiu și meditație din Biblie este și cel care vorbește despre înțelepciune. Îmi place să admir persoana Mântuitorului prin personificarea Înțelepciunii din Proverbe 8 cu Domnul Isus Hristos. Și mai ales, atunci când Înțelepciunea nu doar creează Universul nostru în mod unic și inimaginabil de frumos, dar și provoacă ființa umană să colaboreze la actul recreării, al regenerării ei, prin ascultarea și acceptarea sfaturilor pline de har ce rodesc neprihănire și viață pentru cei ce le primesc.

Pe parcursul desfășurării întregii Istории a Mântuirii, Dumnezeu a implicat toate mijloacele harului divin în acest scop. Cu câtă dragoste S-a aplecat El spre sărmanele ființe decăzute, dovedind un interes uimitor pentru salvarea și răscumpărarea omului. Neobosit în a-Și manifesta dragostea, folosind metode și căi diverse, chemarea Sa a fost auzită și împlinită în viața tuturor celor cari au însetat și au tânjit de dor după casa părintească. Prin glasul

naturii, prin experiențe personale, prin descoperiri dumnezeiești, prin evenimentele istoriei, în multe rânduri și în multe chipuri, suntem „conștientizați și somați” să vedem și să credem că Dumnezeu are pentru/și față de noi „gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să ne dea un viitor și o nădejde” (Ier. 29,11).

Două mari obiective:

Când studiem viața profeților și a apostolilor, a trimișilor lui Dumnezeu pentru salvarea semenilor, observăm că Dumnezeu a avut în vedere realizarea a cel puțin două obiective majore:

În primul rând, Dumnezeu a intenționat să salveze toată familia, tot tribul, tot poporul sau cel puțin majoritatea celor posibil de a fi salvați. Chiar dacă experiența mesagerului folosit în acest scop a fost amară, dureroasă sau chiar la limita rezistenței omenești, în final, ținta îndeplinită aduce satisfacție, bucurie și mulțumire deplină celui trimis în misiune. Să ne aducem aminte de Iosif. Privilegiatul tatălui stârnește resentimente și ură din partea fraților săi, încât este vândut ca rob în Egipt. În final, înțelegând planul Cerului, Iosif declară înaintea fraților săi că Domnul l-a trimis înaintea lor, ca să le scape viața. (Gen. 45,5)

În al doilea rând, Dumnezeu urmărește modelarea, șlefuirea și desăvârșirea caracterului celui implicat în acțiunea respectivă. Moise, de exemplu, timp de patruzeci de ani în pustie, suportă cu răbdare povara slujbei de conducător. Poate ne întrebăm dacă s-a meritat doar pentru doi oameni ieșiți din Egipt, care au ajuns în Canaan, atâta împotrivire, atâta suferință, atâta chin, atâta amărăciune. Dar să nu uităm că, în final, Moise este pregătit pentru a intra în gloria și slava Cerului. Așa se face că un tânăr, o soție, un soț, ... un credincios care îndură cu blândețe și bunătațe împotrivire și represalii din partea familiei sau a celor din societate, vor fi pregătiți și primiți în compania îngerilor sfinți spre a vedea

grandoarea Cerului și a fi părtași la „bucuria Tatălui” (Mat. 25,21,23).

O misiune nobilă

Istoria sacră strălucește de experiențele eroilor credinței cari au ales să fie folosiți de Dumnezeu pentru salvarea semenilor lor. Unii au renunțat la confortul vieții, liniștea și dulceața căminului, și-au părăsit țara și au mers, printre canibali, în pustietățile pământului, în insulele mărilor, riscând totul, chiar și viața, de dragul lui Hristos – pentru gloria Crucii. Alții s-au sacrificat printre frații lor, în mijlocul poporului ales, spre a fi lumină și exemplu, ajutând la tămăduirea rănilor provocate de idolatrie și apostazie. Cât de mângâietoare este făgăduința din Isaia 9,1, că întinericul nu va împărăți la nesfârșit pe pământul nostru, în țara noastră, în familia noastră, în inimile noastre. Dumnezeu dorește să răsară lumina, neprihănirea și viața aici unde este necaz, durere și moarte. De aceea El caută, încă mai caută un om. Un om care să-L reprezinte, să stea la spărtură, să fie un reformator autentic (Ezec. 22,30). Aș dori să reflectăm, în câteva cuvinte, la viața unui asemenea reformator.

Ori de câte ori citesc în Cartea Sfântă despre Neemia sunt profund și plăcut impresionat de caracterul ales și nobil al acestui bărbat consacrat. Deși este realizat din punct de vedere social, și ajunge mare demnitar la curtea împăratului Artaxerxe, Neemia trăiește drama cumplită a poporului său. Luxul și fastul din capitala persană nu-l impresionează și nu-l ademenesc absolut deloc, ci inima lui sângerează de durere pentru pietrele fumegânde ale Ierusalimului patriei sale. Câte lacrimi și cât oftat, câte priveghiuri și câte rugăciuni pentru ceea ce iubea cu adevărat. Nu este de mirare că Duhul Sfânt a mișcat inima monarhului persan și i-a îngăduit profetului să se întoarcă în Ierusalim pentru a reface țara și să întoarcă inima confrăților săi la Dumnezeul cel veșnic. Chiar dacă lucrarea de reconstrucție și reformă a fost grea și obositoare, Neemia nu

a abandonat în nici un fel misiunea ce i-a fost încredințată. Admirabilă credință!

Reforma socială

Așa s-a întâmplat atunci și oare tot așa are să se întâmple și astăzi? De cele mai multe ori, reformatorul s-a izbit de răutatea, necredința, perfidia și chiar trădarea celor din poporul său. Totuși, el implora ca „mâna bună a Domnului să vegheze asupra lui și asupra celor consacrați slujirii sfinte”. Atât de gravă era situația cu care se confrunta, căci chiar preotul însărcinat cu supravegherea lucrurilor sfinte întreținea relații de afaceri necinstite și dubioase cu cei mai aprigi dușmani ai poporului. Lucrurile merseseră atât de departe, căci chiar curțile casei Domnului fuseseră întinate de aceste afaceri murdare. Cât de radical a fost dregătorul în reforma întreprinsă! Atitudinea sa străbate peste veacuri până la noi și ne somează să verificăm ce fel de relații avem noi în afaceri cu semenii noștri și mai ales cu cei din Babilon, care au nevoie de lumină. Sunt ele caracterizate de cinste, corectitudine și credincioșie? Dacă nu, e timpul să renunțăm la aceste practici lumesti, căci e mult mai prețioasă mântuirea sufletului decât argintul și aurul acestei lumi pieritoare. Iubiții mei, exemplul nostru în afaceri trebuie să vorbească despre un cer curat și despre niște sfinți curățiți prin sângele prețios al Mielului, căci nimic întinat nu va intra pe porțile Cetății sfinte. (Apoc. 21,27)

Reforma financiară

Nici în această privință lucrurile nu erau mai bune. Uitaseră așa de repede fiii robiei, căci prin zecimi și daruri demonstau recunoștința față de Dumnezeu ca Proprietar al tuturor bunurilor lor. Unicul izvor de binecuvântări materiale și duhovnicești este doar Dumnezeu. În practica vieții lor, neglijența se unea cu zgârcenia și cu necredința, iar Dumnezeu era dezonorat. Neemia îi mustă și le cere respect și credincioșie

față de rânduielile sfinte. Se aud adesea glasuri că mijloacele financiare ale bisericii nu sunt folosite după cum trebuie și după cum cred unii. Mântuitorul însă a lăudat atitudinea văduvei care a oferit cu credințioșie mai mult decât se poate înțelege. El n-a compătimit-o, căci preoții și conducătorii vor fi necredincioși cu darul ei, ci i-a lăudat credința. Cât despre felul în care vor administra preoții zecimile – Dumnezeu îi va judeca și vor răspunde în dreptul chemării lor, însă ea a fost apreciată. Unii, dacă se gândesc să ofere, dau ce le scapă printre degete sau ce e mai neînsemnat și degradat. De aceea întreba Domnul prin profetul Maleahi: „va fi bine primit înșelătorul care reține ce e bun pentru el și oferă Domnului ce e rău?” (Mal. 1,6-14)

Scumpii mei frați, când Îl vom onora pe Dumnezeu prin darurile și zecimile noastre, oferite cu credințioșie, El nu va rămâne dator niciodată față de noi. E făgăduința Sa (Mal. 3,10). Dovedim noi credințioșie în această privință și Îl onorăm așa cum se cuvine pe Dumnezeul nostru? Dacă nu, e timpul pentru reformă. Păstrez cu plăcere și bucurie amintirea bunicii mele. Eram copil de vreo 7-8 ani și mă aflam la dansa când a primit pensia de C.A.P. – 10 lei. Erau zece bancnote de culoare galben-maronie, unele mai șifonate, altele mai noi. Ea răsflora pe pat hârtiile și mă întreba: „Care e mai frumoasă?”. Una era nouă, curată și neșifonată. I-am arătat-o cu degetul. Ea a luat-o și a spus: „Este pentru Domnul!” N-am înțeles atunci așa de bine gestul ei. Mai târziu, am realizat că gestul ei însemna credințioșie, onoare și înțietate pentru Dumnezeul pe care-L iubea așa de mult.

Reforma Sabatului

Orice reformă autentică în poporul Domnului începea cu reforma Sabatului și reforma în familie. Este

de-a dreptul surprinzător de dureros relatarea din Neemia 13,15-22. Chiar în poporul Domnului din acea vreme erau credincioși care călcau Sabatul în mod flagrant. Raportul inspirat ne spune că erau unii cari călcau la teasc, aduceau snopi, încărcau măgarii cu tot felul de produse în ziua Sabatului. Cine să-i fi inspirat pe acei oameni să procedeze așa? Mai târziu, Constantin cel Mare a dat dezlegarea că, dacă recolta e în primejdie și timpul zilei

Nu e așa că e trist și dureros? E adevărat că suntem cu trupul în casa Domnului și cu mintea în lume. Sau poate fi și altfel: în Sabat, la amiază, sunt cu Domnul, dar vineri seara la apus, mâncarea e încă pe foc, baia încă nu-i gata, nervi, încordare... Iar sâmbăta, înainte de apus ne frecăm picioarele și mâinile că nu trece mai repede timpul pentru a o lua din nou la cele vremelnice, ce... vor arde în foc în ziua socotelilor finale. Este cert că,

*O redeșteptare a adevăratei evlavii
printre noi este cea mai mare și
urgentă dintre nevoile noastre.
Căutarea acesteia trebuie să fie prima
noastră lucrare.*

(Ellen White, *Selected Messages*, vol.1, p.121)

de odihnă e bun „trebuie salvată”. Dar Dumnezeu spusese: „Să te odihnești chiar în vremea aratului și seceratului” (Exod 34,21). Da, dar se pierde recolta!? Nicio problemă. Ascultarea face mai mult decât recolta și El ne poate hrăni, ca și în pustie pe israeliți, 40 de ani, dacă vom dovedi credințioșie față de El. Cu siguranță că și evreii aceia și Constantin cel Mare au învățat de la același autor răzvrătirea și necredința. Cât despre cei din Tir care veneau la Ierusalim în ziua Sabatului și își vindeau mărfurile copiilor lui Dumnezeu, cine să fie mai vinovat: cine vinde sau cine cumpără? Sau poate „împăratul Tirului”? (Ezec. 28,1.12). Diavolul își trimite negustorii lui care își întind tarabele chiar în mijlocul adunării, în Sabat, iar fiii lui Dumnezeu cumpără. Poate ne întrebăm cum se întâmplă așa ceva? Da, în Sabat surorile discută despre grădinărit, despre „macaturi” și mai nou, despre examene, rețete, modă, etc. Iar frații discută despre mașini, despre Spania și câte... altele. Și aceasta la Casa Domnului, în Sabat. Nu e așa că istoria se repetă?

dușmanul nu cucerește capitala mai întâi, ci ajustează granițele și ușor, ușor, slăbește întreaga forță de apărare.

Am cunoscut o familie de frați scumpi în nordul țării. Îmi povesteau de practica lor cu privire la pregătirea pentru Sabat. La ora 12, toate erau gata în gospodărie. Apoi, se pregăteau să servească masa la ora 14, după care o plimbare prin grădină, puțină odihnă și așteptau Sabatul lăudând pe Dumnezeu prin cântări și psalmi. Ce frumos! I-am admirat. Și am zis în rugăciune: „Doamne, ajută-mă și pe mine spre o reformă radicală în privința sfințirii Sabatului, ca să mă bucur pe deplin de prezența Ta în viața mea.

Poate că mai intră în calculele noastre și examenele de la școală sau de la facultate, că doar e pâinea familiei, e viitorul copiilor. M-am gândit la cei trei tineri. Ce curaj și ce credință! „Dumnezeul căruia Îi slujim ne poate ajuta. Dar chiar dacă nu va interveni și vom fi încercați, să știi, împărate, că noi nu ne vom închina altcuiva”(nici serviciului, nici titlului, nici omului), „ci numai Lui”. Doamne, mărește-ne credința!

Să ne cunoaștem familia adventă...

BURUNDI

Cunoscută oficial ca Republica Burundi și cunoscută de *Science Daily* pe ultima poziție la „fericire” pe glob, Burundi are o populație de peste 8 milioane de locuitori și un teritoriu de numai 27.816 de km². Situată pe continentul african, în regiunea Marilor Lacuri, Republica Burundi se învecinează cu Ruanda, Tanzania și Congo, iar la vest cu lacul Tanganika. Izolată geografic și suprapopulată, Burundi este una dintre cele mai sărace țări ale lumii. De asemenea, este și o zonă de conflicte permanente. Numai în genocidul din 1993 au murit aici peste 300.000 de oameni. Țara este independentă din 1962, capitala este orașul Bujumbura, iar ramura principală a economiei este agricultura.

Primul misionar adventist, pe nume D. E. Delhove, a venit aici din Ruanda și a deschis o misiune în 1925. În 1937, a obținut un teren pentru o altă misiune într-o zonă mai înaltă (1 800 m), loc ideal pentru acomodarea misionarilor europeni și pentru deschiderea unei școli. Lucrarea s-a dezvoltat bine, iar în 1961 a fost organizat Câmpul Burundi. În 1980, au fost naționalizate toate școlile bisericii, iar din 1983, biserica a trecut printr-o perioadă de persecuție până în 1987. Biserica a fost scoasă în afara legii, iar comunităților de credincioși li s-a interzis să se mai adune. După această dată, biserica a cunoscut o creștere fără precedent, în cinci ani numărul membrilor ajungând să se dubleze.

În prezent, în Burundi, sunt peste 90.000 de membri care se închină în peste 200 de biserici și 230 de grupe. De curând, în capitala țării, s-a inaugurat un post de radio adventist, numit în traducere „Radio Mântuirea”, care transmite vestea bună a mântuirii în limbile engleza, franceză, kirundi și swahili. Este important de remarcat că, în cadrul programului „Semănând 1 miliard”, deși în țările vecine rata de răspuns a fost de 20%, aici a fost dublă, provocând biserica să găsească oportunități de a trimite studii biblice tuturor celor interesați.

Adrian Neagu, pastor asistent,

Reforma în familie

Iată-ne la final! Copiii lui Dumnezeu au uitat porunca să nu se unească cu cei care nu vor să-L onoreze pe Dumnezeu. Unii încercau să facă slalom: jumătate să vorbească limba Cerului și jumătate limbajul lumii. Dar ce legătură este între lumină și întuneric?

Se aude adesea printre tineri: E mai bun, mai bună decât un adventist, decât o adventistă. Așa a crezut și Samson, și a rămas fără ochi. Și a îndurat rușinea din partea dușmanilor dând la râșniță și împuns cu sulița. Vom vrea să învățăm din greșelile altora sau le vom repeta? Căci cel credincios, va vrea să cânte muzica Cerului iar cel necredincios muzica Babilonului. El va dori să studieze Biblia, ea... telenovele. „Si pentru că vreau să vă cruț”, spunea Pavel, vă scriu să... ascultați de Dumnezeu, de Evanghelie și de părinți spirituali și trupești cari sunt credincioși.

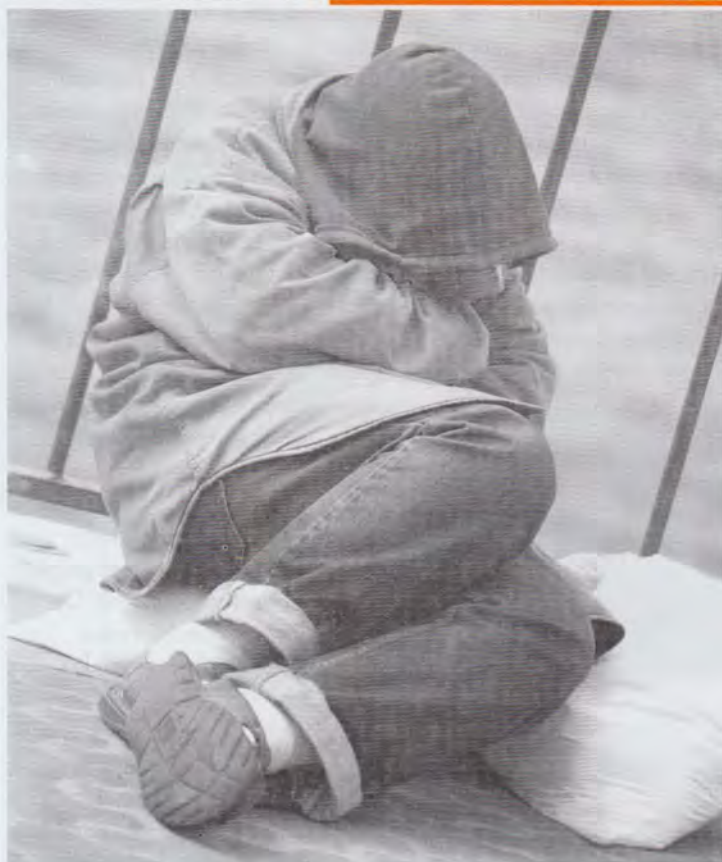
Aș încerca o recomandare și pentru părinți. E tot așa de important să fii părinte cum e să fii prieten cu copilul tău, să-l câștigi, să ai timp pentru el, să-i ascuți durerile, necazurile, înfrângerile, bucuriile sau să-l apropii cu dragoste. Atunci el va închide ușa prieteniiilor nefaste din exterior și va găsi plăcere în casa părintească, „căci prieten mai bun ca tata și mama nu există” – va spune el. Părinți, procedați așa și veți reuși prin harul Domnului să-i ocrotiți pe copiii voștri de răătăcirile și plăcerile fermecătoare ale Babilonului, iar lacrimile noastre nu vor fi uitate de Cer. Și, dacă un copil persistă în răzvrătirea și rătăcirea lui, ca și tatăl din pildă, nu-l condamnați, ci iubiți-l, chiar dacă nu mai merită și... așteptați-l cu dragoste să se întoarcă acasă. Nu e ușor, dar e posibil.

Iertați-mi îndrăzneala de a-i întreba pe soți: Mai e ceartă, acuzare, asuprire asupra tovarășului de viață? Să nu uităm că darul primit (soțul sau soția) nu este proprietatea noastră. E doar un dar care ni se va cere într-o zi să-l redăm Dăruitorului. Iar dacă sub mâinile noastre, în anturajul nostru, acest dar s-a ofilit, s-a stins, condamnarea ce se va rosti în dreptul nostru va fi teribilă. În cultura, timpul și împrejurările ce-l marcau pe Neemia, reformatorul a procedat „salvator” pentru ei. I-a lovit, le-a smuls barba și părul din cap. Cu siguranță că nu trebuie să se întâmple așa ceva astăzi în biserică. Dar a ne juca cu harul lui Dumnezeu, a ignora avertizările primite de Cer, acum în prag de veșnicie, este așa de riscant, atât de primejdios!

În curând, așa de curând, vom auzi pe Stăpân întrebându-ne dacă turma noastră este în siguranță. Aș dori ca toți să fim reformatori adevărați și să putem răspunde liniștiți că noi și cei dragi, ce ne-au fost dăruiti, suntem mântuiți pentru veșnicie. ■

*Constantin Ciobanu,
pastor,
Conferința Moldova*

Din ce trăim?

PIETRO COPIZ

La prima vedere, întrebarea poate să pară banală. Și totuși, un mic exercițiu onest de introspecție spirituală ar putea fi foarte folositor, dacă va pune în lumină adevăratele valori ale cauzelor acțiunilor noastre.

La începutul secolului trecut, poetul austriac Rainer Maria Rilke era în vizită la Paris. După masă, își făcea în fiecare zi plimbarea împreună cu gazda lui, întotdeauna în aceeași direcție, spre un parc. Într-un loc anume, mereu același, stătea o cerșetoare. Poziția ei era puțin ciudată. Ținea mâna întinsă, dar capul era plecat și nu se uita niciodată la oameni. Rilke și gazda sa puneau de obicei câte o monedă sau două în mâna cerșetoarei și monedele dispăreau rapid într-un soi de trăistuță. Dar, într-o zi, Rilke a cumpărat un trandafir frumos, i-a rupt cu grijă țepii și l-a pus în mâna cerșetoarei. Surprinsă, cerșetoarea a prins trandafirul, l-a privit pe Rilke drept în ochi, apoi a plecat fără să spună un cuvânt. În zilele care au urmat, n-a mai fost în locul ei obișnuit. Gazda lui Rilke era neliniștită: „Din ce mai trăiește acum, dacă nu mai cerșește?” Rilke a închis ochii, a tăcut o clipă, apoi a răspuns ca un poet. „Trăiește din trandafir!”

Poate că femeia aceea nu mai primise nicodată în viața ei un trandafir. Un lux al celor bogați, de care, în mod inconștient, și cei săraci au nevoie. O rază de poezie în cenușul prozaicului cotidian. Suntem țărână, e drept, suntem praf, dar praf stelar. Adesea, în fațetele noastre

de binefacere, uităm acest lucru. Oamenii au nevoie și de altceva decât de mâncare, uneori le este foame de *un trandafir*. Probabil că femeia aceea s-a întors la locul ei și a continuat să trăiască din milostenii, dar acestea aveau acum neuitatul parfum de trandafir.

Și noi?

Cerșetoria trăia din trandafir. Dar noi? Este o întrebare simplă, dar cu trimiteri nebănuite. Poate deveni o întrebare supărătoare, dacă începem să scotocim în adâncul sufletului. Ei bine, dacă suntem obiectivi și mergem cu cercetarea până în adâncul sufletului, la rădăcini, din ce trăim noi cu adevărat?

La nivel elementar și luând expresia „ad litteram”, trăim, de bună seamă, din munca noastră, din veniturile obținute și din hrană, probabil vegetariană, dacă nu vegană. Un rol important au și obiceiurile, deși acest lucru este adesea trecut cu vederea, pentru că un obicei este perceput ca fiind ceva natural, firesc, și nu ca un comportament determinat de repetarea aceleiași acțiuni. Se poate să devenim sclavii obiceiurilor sau e posibil ca, în anumite împrejurări, să ajungem să ne sprijinim de ele, ca de niște cărje.

Unii oameni par să trăiască pur și simplu „hrănindu-se” cu prezența animalelor îndrăgite, a florilor de care îngrijesc, a unei grădini de zarzavaturi; alții „trăiesc” prin plimbări și prin anumite exerciții fizice care le mențin un echilibru sănătos pentru corp și suflet.

Pentru cei tineri (sau cei cu inima tânără), o motocicletă sau o mașină poate fi o aspirație profundă, un țel, un ideal de viață. Sporturile, practicate sau doar urmărite cu entuziasm pe stadion sau pe micul ecran, domină din ce în ce mai mult viața societății contemporane. Când este câte un eveniment sportiv, străzile devin dintr-o dată pustii. Și ce să mai zicem de hobby-uri? Sunt numai o posibilitate de destindere

– contemplată, creată sau în ambele variante – constituie cumva „motorul” existenței noastre? Sau ne hrănim cu muzică ascultată sau cântată? Și ce fel de muzică? Ne înalță ea sufletul sau pregătește terenul pentru lucruri incompatibile cu idealurile unui creștin?

Trăim cumva din amintiri? Constituie ele o sursă de putere sau o povară în existența noastră? Ne ajută să înaintăm sau ne trag înapoi? Și

televizorului? La fel ca în cazul drogurilor, nivelul de dependență arată intensitatea obiceiului și importanța lui în viața noastră. De aceea, merită să facem „testul de dependență”. Cât privește hrana și medicamentele, e clar, ele sunt o chestiune de viață și de moarte. Dar pentru altele, cum ar fi televizorul, un astfel de test ne poate arăta dacă am ajuns sau nu sclavii lui, atunci când avem sentimentul că ne lipsește, că nu putem fără el. De ce

suntem dependenți? Ce lucru ne dă sentimentul acesta de lipsă, de „nu pot fără”?

La lista aceasta s-ar mai putea adăuga încă multe lucruri, dar nu ne-am propus o cercetare exhaustivă. Cu multă vreme în urmă, a făcut altcineva o listă de felul acesta și, în concluzie, a spus: „Deșertăciunea deșertăciunilor... totul este deșertăciune” (Ecles.12,10).

Cu toate acestea, întrebarea de la început rămâne. Din ce trăim? Cu ce ne hrănim? Există niște schimbări care trebuie neapărat să fie făcute? Altfel spus, din ce ar trebui să trăim? Cu ce ar trebui să ne hrănim?

În urmă cu ceva timp, stăteam de vorbă cu un tânăr pe care îl iubesc – este fiul meu – și i-am spus: „Când vei fi la vârsta mea, ce ai vrea tu să poți spune că ai fost? Te sfătuiesc să te gândești foarte serios și să-ți dai un răspuns în inima ta. Mai mult, să pregătești de pe acum viața pe care vei vrea atunci să o fi trăit. Acum poți face lucrul acesta.”

Dar noi, ceilalți? Este cumva prea târziu? Nu putem schimba trecutul, dar încă mai putem să ne pregătim un viitor reușit, indiferent de numărul anilor care ne mai stau înainte. Vine ziua în care întrebarea esențială, acum subînțeleasă, va prinde formă și se va face auzită cu o forță căreia nu i te poți împotrivi. „Și după aceea? Ce este viața mea de acum în perspectiva veșniciei? Oare fac acum alegerile

plăcută sau ne acaparează tot timpul? Ce părere aveți de colecții? Este incredibil ce se poate colecționa! Și colecțiile pot deveni o pasiune devorantă și acaparatoare.

Trăim din lecturi? Din studiile pe care le facem, din ce scriem și uneori publicăm? Ce rol joacă în viața noastră telefonul (mai ales cel mobil)? Ne hrănim din griji și neazuri? Este aceasta numai „o formulă” sau o primejdie reală? Evident, nu trebuie să luăm în discuție numai aspectele negative. De exemplu, dragostea din familie și prietenii ne ajută să trăim mai bine și se constituie într-o comoară de preț. Un loc semnificativ poate fi ocupat de o slujbă, indiferent la ce nivel. Când i te consacră cu iubire, ai simțământul că nu ai trăit degeaba...

Dar să ne întoarcem la exercițiul nostru de introspecție. Arta

călătoriile? Sunt în capul listei când ne stabilim prioritățile?

Ce loc ocupă calculatorul în viața noastră? Desigur, poate fi un minunat instrument de comunicare globală și oferă mari înlesniri pentru cercetare, chiar și în domeniul spiritual. Dar cât timp îi alocăm? Rămâne calculatorul numai un instrument de lucru la îndemâna noastră sau ajunge să ne fie stăpân? Alături de el, toate electronicele pot deveni un fel de droguri, o aspirație continuă, care ajunge să pară o necesitate.

O întrebare subtilă poate fi revelatoare: Ce facem în timpul liber? Activitățile din timpul liber ne permit să vedem care sunt adevăratele noastre priorități. Cu ce ne hrănim efectiv? Poate, în parte, cu programe de televiziune, deși nu suntem dispuși să recunoaștem. Cât timp consacram

cele mai bune? Sunt prioritățile mele așezate în ordinea cea mai potrivită? Ce ar trebui să schimb?” Și răspunsul ideal, esențial, care nu poate da greș, va putea fi găsit, și atunci, ca și acum, în exemplul lăsat de Domnul Isus.

Răspunsul Domnului Isus

Când a fost ispitit, în pustie, Domnul Isus i-a răspuns lui Satana: „Este scris: 'Omul nu trăiește numai cu pâine și apă, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu'” (Mat. 4,4). Cu alte cuvinte, fără să excludem nevoia de hrană fizică, pământească, esențială pentru viață este hrană cerească. Omul trăiește din Cuvântul lui Dumnezeu – acesta este răspunsul la întrebarea noastră.

Cu acea ocazie, ca de altfel destul de adesea în timpul vieții Sale pe pământ, inclusiv atunci când a fost pe cruce, Domnul Isus a folosit, când a fost pe pământ, ca om, cuvintele pe care Duhul Sfânt li le inspirase profeților. Textul la care face referire aici (Deut. 8,3) este revelator. Aluzia la mană, acea pâine venită din cer, nu este întâmplătoare.

„Nu numai cu pâine”. Aceasta arată clar că pâinea, adică mai multe elemente pe care le-am menționat deja, nu este exclusă, ci numai că Scriptura, Cuvântul, trebuie să fie pe primul loc. Cuvântul lui Dumnezeu inspiră, motivează și dă noblete spirituală celor mai smerite activități, celor mai obișnuite pentru creștin.

Domnul Isus merge mai departe. În Ioan 6,63, El declară solemn: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt Duh și viață”. Altfel spus, Domnul Isus ne oferă posibilitatea de a trăi din Cuvintele Sale și din Duhul.

O boală gravă sau un accident ne face să vedem altfel prioritățile vieții. Atâtea obligații zilnice, lucruri care ni se par absolut necesare, atâtea proiecte și planuri deodată au o altă valoare când le raportăm la esențial. Periodic, prin diferite feluri de încercări de felul acesta, suntem puși în situația de a ne

reexamina prioritățile și scara de valori din perspectiva veșniciei.

Harul înseamnă accesul la această stare de spirit, fără a fi terorizați de ideea morții și a socotelilor finale, ci într-un mod natural, permanent, până ce ajunge să fie parte integrantă a orientării constante a vieții noastre. Alegerile noastre zilnice vor fi atunci în perfectă concordanță cu aspirațiile cele mai profunde și cu chemarea noastră de creștini. Este o binecuvântare să trăiești fiecare clipă în perspectiva aceasta, a reorganizării ca pentru ultima zi. Ne vom bucura atunci de un sentiment de împăcare cu noi înșine, știind că în orice clipă, dacă ar trebui să vină Domnul sau poate moartea, noi am fi oricând pregătiți, oricând „gata”.

Personal, mi-am dat seama că citeam o mulțime de publicații ale bisericii având ca subiect Cuvântul, în vreme ce studiul efectiv al Bibliei, cu excepția temelor de la Școala de Sabat, ajunsese ceva ocazional, că nu mai studiam regulat Biblia.

De curând, un redactor de la *Adventist Review* a suferit o operație la ochi. Chirurgul i-a cerut pacientului ca timp de zece zile să nu citească mai mult de cincisprezece minute pe zi. Dacă aș fi fost în locul lui, ce aș fi ales să citesc în aceste cincisprezece minute de har zilnic?

Am ales câteva „locuri strategice” în apartamentul în care locuiesc și am pus acolo bilețele cu următoarele cuvinte: *În fiecare zi, cel puțin un sfert de oră de studiu din Cartea Vieții și meditație* (bine știind că, dacă voi începe, nu mă voi opri după cincisprezece minute). Am scris *studiu și meditație* nu simplu *lectură*, care înseamnă deja ceva. Pentru a fi asimilată, hrana trebuie să fie bine mestecată înainte de a fi înghițită. Și aceasta în fiecare zi, la fel ca hrana fizică! Așa cum avem nevoie de aerul pe care îl respirăm și care este vital, cum avem nevoie de apa, care ne înviează, ne curățește și ne oferă elemente necesare întregului organism, tot așa avem nevoie de Cuvântul lui

Dumnezeu pentru a putea trăi din punct de vedere spiritual. Altfel, vom fi doar niște creștini de fațadă, care au numai o aparență de fii ai Cuvântului, dar pe dinăuntru sunt goi sau morți.

Iată programul la care suntem invitați: Să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, să medităm la el cu rugăciune, să-l aplicăm în hotărârile pe care le avem de luat, să-l trăim și să-l vestim și altora! Este ceva elementar, însă fundamental.

În Romani 4,3, apostolul Pavel pune o întrebare simplă, însă de dimensiuni uriașe: *Ce spune Scriptura?* Noi ar trebui să trăim raportându-ne permanent la această întrebare. Și vom ști ce spune Scriptura, dacă o studiem, dacă vrem să o cunoaștem în profunzime, dacă flămânzim după Cuvânt, dacă suntem însetați de esențial și de absolut.

Evangelhia lui Ioan începe cu aceste cuvinte: „*La început era Cuvântul...*”. Să punem sau să repunem Cuvântul „la început”, la începutul programului nostru de viață. Această prioritate trebuie să se manifeste în mod firesc și coerent în toate planurile existenței noastre.

Este vorba de o alegere inspirată și continuă în fiecare clipă, de o constantă repunere în balanță a valorilor, ca un fel de ucenicie pentru veșnicie. Întrucât Dumnezeu și Cuvântul sunt una, când ne hrănim cu Cuvântul devenim progresiv părtași la natura divină. Acesta este „trandafirul” nostru, aici, pe pământ – o pregustare a veșniciei, cu mireasma cerului.

Fie ca acest minunat Cuvânt al vieții să trăiască în noi, iar noi să putem trăi hrăniți cu prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu! ■

Traducere: Alina Badea

Pietro Copiz,
Elveția

Ce-i de făcut?

LIVIA MANEA

M-au impresionat hainele lor ponosite, mâinile asprite de muncă și fețele obosite. Se vedea clar că nici lor nu le plăcea starea în care erau. Apoi, am înțeles că se considerau niște victime ale regimului în care își trăiau viața...

Este o scenă dintr-un film pe care l-am văzut cu mulți ani în urmă. Deși nu îmi mai amintesc nimic despre viața personajelor și nici despre ce îi adusese în starea de mizerie, îmi amintesc foarte clar un lucru: ajunseseră la limită și au decis să facă ceva. Cățiva dintre ei au început să tipărească manifeste și să le împrăstie pentru a convinge cât mai mulți adepți la ideea lor. Pe fiecare manifest era un titlu mare: „*Ce-i de făcut?*” și oamenii care le primeau știau că întrebarea aceasta este și în mintea lor. Fiecare simțea că nu mai vrea să meargă mai departe în felul acela... Literalele acelea au rămas foarte vii în mintea mea și au avut un impact în timp.

Se întâmplă uneori să simțim că nu mai vrem să continuăm a merge mai departe, privind la hainele sufletului nostru, la mâinile care ne-au obosit în lucrul vremelnic și la fețele care s-au încruntat în așteptarea unei schimbări?

Ce-i de făcut?

Am înțeles că, deși nu avem răspunsul în general, este important să conștientizăm întrebarea. Dumnezeu abia așteaptă să întrebăm, ca să ne dea El răspunsurile – pentru fiecare atât cât poate să primească!

De fiecare dată când vrem să facem ceva, Dumnezeu face ceva în noi; pentru că, nu ceea ce facem este important, ci ceea ce devenim făcând ceva.

Noi îi spunem Mimi – este studentă la Arte Plastice, talentată la muzică, foarte prietenoasă și pregătită mereu să facă mici cadouri celor care vin în legătură cu ea. Când era elevă de liceu, a făcut parte din proiectul „Nonconformism de nota 10” – un set de prezentări social-educative adresat liceenilor. A mers apoi la tabăra pentru instructori de exploratori și a început să lucreze în comunitatea ei până când a plecat la facultate.

Și nu pentru că în București n-ar mai fi loc de lucrat, ci pentru că acolo a simțit ea că era ceva de făcut, a ales să formeze o grupă de exploratori la Bragadiru.

Merge la ei cu mult drag, simte că o ajută în dezvoltarea personală și îi consideră pe copiii aceștia darul lui Dumnezeu pentru ea, pe parcursul facultății.

În timp ce căuta răspuns la întrebarea „*Ce-i de făcut?*”, Cristiana a aflat despre proiectul „Un an pentru Hristos”. Nu a găsit prea multă susținere la cei din jur, doar terminase școala și era numai potrivit să înceapă un serviciu. Așa a și făcut, s-a angajat la o farmacie, dar Duhul lui Dumnezeu îi spunea că altceva are de făcut. După două luni de serviciu, a hotărât să facă parte din grupul de 6 „viteji”, care au ajuns la Găești, jud. Dâmbovița, pentru a face ceva. Acolo au aflat că obiectivul principal îi vizează pe ei și că nu ceea ce fac este important, ci spiritul în care vor face; nu cât de multe proiecte fac, ci cât de mult sunt dispuși să asculte și să învețe.

Așadar, Alex, Lizica, Oli, Simona și Veronica sunt colegii Cristiane, care, în aceeași măsură, dar în contexte diferite, au răspuns la întrebarea: „*Ce-i de făcut?*”

Că le este greu, nu avem nici o îndoială. Sunt tineri care vin din medii sociale și regionale diferite, cu interese și viziuni diferite asupra vieții, dar pe toți i-a unit căutarea răspunsului la întrebarea: „*Ce-i de făcut?*”

În timp ce se afla la Găești, implicată alături de colegii ei în proiecte cum ar fi: semin: ri în școli, vizite

la domiciliu, ajutor la curățenie, tensiunea pentru bolnave vârstnice etc., Veronica a fost căutată pentru a se angaja ca asistentă medicală la dispensarul din apropierea locuinței. O ofertă greu de refuzat în condițiile în care astfel de oferte sunt rare și limitate în timp. A rămas în proiect, convinsă fiind că Dumnezeu îi va da o pâine atunci când va ajunge acasă.

Alex a început să meargă cu revista „Semnele timpului” pe la oficialitățile orașului și a ajuns să aibă audiență în fiecare lună la directorul Băncii, la contabilă de la Arctic etc. – în total 15 persoane care în fiecare lună îl așteaptă să stea de vorbă cu el.

Simona a venit în proiect hotărâtă să facă ceva pentru Domnul, în ciuda timidității pe care nu încearcă să o mascheze. Este mereu gata să răspundă cu plăcere la orice misiune și, de curând, fiind asistentă medicală, a lucrat din plin la proiectul „Expo sănătate”, desfășurat pe bulevardul localității gazdă.

Lizica a îndrăgit ideea acestui proiect încă de anul trecut, când fratele ei, Irinel, era membru în prima echipă de acest fel din localitatea Vânu Mare. A venit cu tot sufletul și a pus suflet în toate lucrurile, chiar și în borderourile lunare de justificare a banilor pentru mâncare.

Lui Oli îi place să fie printre tineri, îi place și fotbalul... așa a ajuns să se împrietenească cu unul, apoi cu doi băieți și împreună să se închine în fiecare dimineață.

Până acum, au purtat costume și au jucat roluri în dramatizări realizate în parcul central, cu ocazia sărbătorilor de nașterea și jertfa Domnului: „Popas la ieslea din Betleem” și respectiv „Drumul crucii”, la care au venit sute de vizitatori. Au realizat într-o școală proiectul „Școala Biblică de vacanță” și au participat zilnic la ora de rugăciune matinală a bisericii. Vor să mai amenajeze un loc de joacă pentru copii în fața blocului în care locuiesc cu chirie și să organizeze într-o zi „Orășelul Copiilor” în parcul central.

Ce să mai spun despre primar, că este foarte încântat de prezența și acțiunea lor, sau despre „bunicul Burlacu” la care stau băieții, care i-a primit cu bucurie, îndeplinindu-și cu conștiințiozitate rolul? Sau despre pastorul Creciuneac, care a fost alături de ei în toate proiectele, i-a învățat și s-a bucurat alături de ei.

Dorina știe să facă o mulțime de lucruri frumoase, este talentată la abilități practice, dar nu acesta este motivul pentru care numele ei apare

aici; ci faptul că niciodată nu refuză să dea ajutor în predarea de specializări sau în organizarea de tabere, la cumpărături sau la căutat o nouă provocare pentru copii. Cu o fetiță de mână și cu alta în brațe, îi învață pe alții, dar se și lasă învățată de Dumnezeu.

Fiecare a decis să facă ceva, să vină așa cum este și să dea ceea ce poate, pentru ca să schimbe măcar un pic lumea. Relatările despre mulți alții nu ne încap aici; ar putea fi ceva și despre tine, cel care citești? Aceasta, pentru că propunerile lui Dumnezeu despre ce putem face sunt atât de multe, încât este imposibil să nu ne găsim locul.

Alegând să facem ceva, să oferim ceea ce avem, pentru ca lumea să fie mai frumoasă, Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne facă pe noi mai frumoși la suflet, în gânduri și simțăminte.

„Ce-i de făcut?” – atâta timp cât te întrebi, există speranță! ■

*Livia Manea,
Asistent Director,
Departamentul Tineret,
Conferința Muntenia*

ADRIAN BUTUC

Așezată la intersecție de drumuri și cu rezonanțe istorice, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Pitești continuă să atragă oameni aflați la intersecție de drumuri în viața lor. Cuvintele spuse de Isus ca răspuns la îndemnul fariseilor de a-i certa pe ucenicii care își manifestau credința într-un mod mai puțin convențional, și-au găsit o aplicație practică în experiența bisericii noastre. Ultimul an evanghelistic ne-a adus bucuria coborârii în apa botezului a douăzeci de persoane care au mărturisit experiențe interesante în legătură cu modul în care s-au atașat bisericii. Deși nu au lipsit acțiunile evanghelice și nici spiritul misionar, am avut surpriza de a vedea oameni aduși de Dumnezeu prin experiențe personale deosebite. În cele ce urmează, vom putea urmări câteva dintre aceste experiențe prin mărturisirea personală a celor care le-au trăit.

L-am cunoscut pe Dumnezeu încă din copilărie, bunica mea fiind botezată, în tinerețe, în Biserica Penticostală, dar în dorința de a găsi tot adevărul, a început să meargă și la celelalte biserici neoprotestante. Astfel, împreună cu ea, am mers și noi, copii fiind, în toate bisericile neoprotestante din Câmpulung Muscel.

Primul contact cu Biserica Adventistă l-am avut la vârsta de 8 ani, mergând aproximativ pentru doi ani împreună cu bunica la biserica din Câmpulung. Aici, deși a cunoscut și acceptat adevărul despre Sabat, bunica nu a devenit membră a bisericii. Deși au trecut aproape 20 de ani de atunci, acum îmi aduc aminte perfect de Școala de Sabat pentru copii, de imnuri și cântările corului din

aceea perioadă. Cu siguranță, atunci a fost sădită sămânța. Cu timpul, crescând, m-am îndepărtat de Dumnezeu și am luat ca modele oamenii din jurul meu, și nu pe Isus Hristos. Totuși, credința mea în El nu s-a stins de tot, iar experiențele cu El au fost prezente tot timpul în viața mea.

Soția mea a luat contact cu Cuvântul lui Dumnezeu tot în copilărie. Bunica ei era creștină după Evanghelie și împreună cu ea a studiat Biblia, dar nu a mers niciodată în altă biserică decât în cea Ortodoxă. Deși mergea regulat la biserică, memorând în timpul liceului aproape toate slujbele, setea ei după Dumnezeu era încă nepotolită, iar mâna lui Dumnezeu a fost prezentă continuu și în viața ei.

Deși în Câmpulung am învățat împreună la aceleași două școlii generale, la același liceu și am urmat aceeași universitate din Craiova, Dumnezeu a dorit să ne cunoaștem și să fim împreună în timpul facultății – aici fiind, cu siguranță, lucrarea Sa.

După ce am terminat amândoi facultatea și am hotărât să ne stabilim în Pitești, ne doream foarte mult să fim mai aproape de Dumnezeu și să încheiem legământ cu El prin botez, dar nu știam exact în ce biserică să mergem, unde să găsim tot adevărul. Astfel, rugându-ne la Dumnezeu, speram ca El să ne dea un semn, să ne arate calea Lui.

În momentul în care noi chiar am fost hotărâți să mergem pe calea Lui, semnul nu s-a lăsat așteptat. Astfel, la începutul lunii august 2006, într-o marți sau miercuri, am avut un vis: „Eram în mașină, fiind primul oprit la semafor. Deși s-a făcut culoarea verde, nu am pornit de pe loc și între timp s-a făcut din nou culoarea roșie. Am așteptat culoarea verde, între timp am văzut pe dreapta o clădire mare – Biserica Adventistă din Pitești. S-a făcut din nou culoarea verde, dar nu am pornit, făcându-se roșu la loc. Eu continuam să privesc clădirea...”

Deși știam că acea clădire era chiar

dar discutând cu ea, am hotărât să mergem în prima sâmbătă la biserică. Soția mea avea mari temeri despre cum o să reacționeze oamenii care o să ne vadă pentru prima oară în biserică și cum o să se comporte cu noi.

Am ajuns la biserică pe la orele 10:00, când toată lumea studia la Școala de Sabat. Am intrat aproape neobservați. Timp de o jumătate de oră am stat în spate, i-am privit și ni s-a părut destul de ciudat, neștiind exact despre ce era vorba, iar în pauză am stat mai retrași, urmând să ascultăm predica. Eram destul de nesiguri și ne întrebam dacă am ajuns chiar unde trebuia. La sfârșitul pauzei, un frate a venit la noi, ne-a luat pe amândoi de mână și ne-a zis: „Haideți în față, copiii mei!” Am simțit pentru prima dată că Dumnezeu ne-a adus acolo. Predica de la ora 11:00, din acel Sabat, a fost ținută de fratele Ion Buciuman, iar subiectul a fost în totalitate un răspuns la temerile soției. După predică, am fost siguri că a fost semnul lui Dumnezeu și mâna Sa.

La orele 17:00, ne-am dus la clasa de doctrine biblice. Fr. prezbiter Nicu Sora, nefiind de dimineață în comunitate, ne-a întrebat pe cine căutăm. Noi am răspuns: „Nu aici se

Acum ne dăm seama că adevăratele experiențe cu Dumnezeu abia au început, iar mâna Sa se face simțită în viața noastră din ce în ce mai mult. El ne oferă totul, noi trebuie doar să vrem să fim copiii Săi și să ne hotărâm să fim alături de El, cât încă mai este har.

*Emanuel Șerban, 27 de ani, programator
Raluca Șerban, 24 de ani, economist*

În vara anului 2005, am mers la Biserica Adventistă, pentru că aici simțeam eu că trebuie să merg. Am mers o scurtă perioadă de timp, dar am renunțat din cauza unei dezamăgiri datorate unei persoane din biserică, la care țineam foarte mult. Pentru că nu voiam să stau departe de Dumnezeu, am mers la o altă biserică neoprotestantă din Pitești. Deși mă simțeam bine, eram îngrijorat cu privire la doctrinele biblice descoperite la Biserica Adventistă. Aș fi mers înapoi, însă acea dezamăgire mă făcea să renunț. Pentru că nu știam ce să fac, mi-am zis să-I cer lui Dumnezeu un semn ca și Ghedeon de altădată. Într-o seară din luna februarie 2006, m-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea un semn în vis, să-mi arate Biserica la care trebuie să merg. Domnul mi-a răspuns la rugăciune și am visat că eram în Biserica Adventistă și era multă lume. Deși am primit acest vis, nu am vrut să cred și am zis că poate e doar un vis. După două săptămâni, am cerut din nou Domnului să-mi dea un vis ca răspuns la frământarea mea și am visat exact același vis. Am considerat că într-adevăr este răspunsul lui Dumnezeu la cererea mea și, în ultimul Sabat din luna martie 2006, am mers la Biserica Adventistă. După trei luni, m-am înscris la clasa de pregătire pentru botez, iar pe data de 9 decembrie 2006, am încheiat legământul prin botez. Acum sunt membru al Bisericii Adventiste și mă bucur că fac parte dintr-o biserică ce are toate poruncile lui Dumnezeu și doctrinele Bibliei. ■

Cristi Badea, Pitești

(va urma)

biserica pe care am visat-o, și anume Biserica Adventistă, nu fusesem niciodată în ea, iar în Pitești nu cunoaștem nicio persoană adventistă. Am povestit visul soției, deși nu eram prea sigur că acesta este semnul,

face pregătirea pentru botez?” Eram deja hotărâți și voiam să facem cât mai repede legământ cu Dumnezeu. De atunci am rămas în biserica lui Dumnezeu și am încheiat legământ cu El pe 9 decembrie 2006.

Pilulele cu vitamine pot scurta viața

EMIL RĂDULESCU

Mai ales iarna, foarte mulți folosesc diferite preparate cu vitamine, crezând că fac un bine nemaipomenit sănătății. Și, indiferent de anotimp, fiecare al treilea bolnav cu o afecțiune canceroasă procedează la fel. În felul acesta, se ingeră cantități care, uneori, depășesc de 100 de ori cerințele zilnice ale organismului.

Așezate de Creator în produsele vegetale, vitaminele sunt componente esențiale ale hranei noastre, absolut indispensabile pentru un metabolism normal.

De multe ori se spune că, în bolile canceroase, metabolismul este crescut sau că, datorită chimio- sau radioterapiei, bolnavii ar necesita o cantitate mai mare de substanțe protectoare. Fără îndoială că metabolismul persoanelor cu boli tumorale este modificat, însă, până în prezent, nu știm dacă într-adevăr e nevoie de vitamine în cantități mai mari și, cu atât mai puțin, de care dintre ele.

Utilizarea lor în organismul uman este influențată de prezența substanțelor vegetale secundare (de exemplu, flavonoide, indoli, izotiocianati), care se găsesc, alături de vitamine, în plante, dar nu și în preparatele cumpărate din farmacii sau drogherii. Iar pentru procesele de metabolizare ale vitaminelor mai sunt necesare coenzime și cofactori care, de asemenea, se găsesc în sursele naturale de hrană, dar nu în tabletele cu vitamine izolate.

Cercetări relativ recente au arătat că vitamina C în doze mari nu are un efect antioxidant mai mare, ci, dimpotrivă, o acțiune peroxidantă. Suplimentele de vitamină C pot accelera ateroscleroza la diabetici. Unii autori cred că vitaminele antioxidante se interferează cu chimio- sau radioterapia, diminuând eficacitatea acestora.

În mod incontestabil, unele vitamine luate în doze mari pot produce efecte secundare severe. De exemplu, vitamina D, recomandată în cancerul de prostată, poate

duce la perturbări grave ale metabolismului calciului, cu tulburări de ritm cardiac și stări de confuzie mintală.

Cantitățile mari de vitamina D pot duce și la inapetență, greață, pierdere ponderală, constipație, litiază renală și inhibarea sistemului imun.

Megadozele de vitamina C (un adult are nevoie de 100 maximum 200 mg/zi) produc calculi urinari, hemosideroză, diaree, iritația mucoasei gastrice, insuficiență renală (în cazul administrării intravenoase), diaree, tulburări ale metabolismului vitaminei B12 și riscul de scorbut la întreruperea bruscă a administrării. O altă acțiune a vitaminei C este metabolizarea mai rapidă a nicotinei, ceea ce poate crește numărul țigărilor fumate.

Dozele mari de vitamina A produc leziuni hepatice severe, tulburări de vedere, greață, vărsături, cefalee, mialgii, amețeli și dermatită.

Cantitățile mari de vitamina E cresc tendința la sângerări, prin influențarea metabolismului vitaminelor A și K. Numeroase studii epidemiologice au arătat că dozele mari de beta-caroten, adică provitamina A, pot crește riscul cancerului pulmonar.

Având în vedere efectele nocive cunoscute și nesiguranța generală în legătură cu suplimentările, se recomandă cu insistență evitarea consumului necontrolat de vitamine, chiar dacă unele cercetări ar sugera un posibil efect preventiv. În cazuri excepționale, când hrănirea pe cale naturală nu e posibilă, sau există o tulburare de absorbție, medicii vor prescrie dozele necesare de vitamine, administrate eventual pe cale intravenoasă.

O analiză recentă a datelor din literatura medicală, publicată în *Jurnalul Asociației Medicale Americane (JAMA 2007;297:842-857)* ajunge la concluzia că suplimentarea cu vitamine antioxidante a crescut mortalitatea cu 5%. Cu alte cuvinte, folosirea intempestivă a acestor vitamine scurtează viața. ■

Amintiri...

S-au scris deja câteva cărți despre istoria bisericii noastre și sunt altele în curs de apariție. Au fost emisiuni radio și, probabil, vor fi și emisiuni de televiziune. Dar, oricum, paginile istoriei care s-a scris, nu cu condeiul pe hârtie, ci cu atitudini, cuvinte, fapte sunt mult mai multe și nu vor putea fi cunoscute toate decât în veșnicie.

Rândurile acestea se vor ca o împlinire a unei datorii de suflet față de cei care ne-au luminat și călăuzit copilăria și tinerețea și pentru cei pe care îi iubim și cărora am vrea să le îndrumăm pașii prin pildele din care, la rândul nostru, am avut de învățat...

Era prin anii '58-'60. Era o zi obișnuită, poate o oră mai puțin obișnuită pentru o vizită – cândva, între dimineață și prânz. În camera care ne era pe atunci living, în cel mai cuprinzător sens al cuvântului, pentru că acolo se „trăia” continuu (ziua era sufragerie, atelier de croitorie, iar noaptea, dormitor), a intrat... diaconul familiei noastre. Venea să ne anunțe că va fi Sfânta Cină, să ne întrebe de sănătate, să facă o rugăciune cu noi, câți eram atunci acasă – mama, bunica și eu, pentru că era vacanță (eram în clasele primare).

Nu era o vizită oficială, nu se anunțase la telefon mai dinainte – pe atunci nici nu aveam telefon. Venise ca fratele la frați, pur și simplu. Să dea o veste bună, să vadă ce facem, să ne ofere o fărâma de pâine de viață și de suflet, cum se face între frați.

Mămica a lăsat peste materialul întins pe masa de croit, foarfeca, degetarul și creta de dat semne, și-a înfipit acul de cusut, croitorește, în reverul bluzei și l-a poftit pe oaspete să ia loc pe un scaun, lângă mașina de cusut; Maie (bunica) îl văzuse de când a intrat în curte și a avut vreme să lase pe tocător verdețurile și cuțitul, să se șteargă pe mâini, să-și îndrepte legătura pe care o avea tot timpul pe cap și să-și

lase șorțul la bucătărie. Cred că fratele ne-a citit și ceva din Biblie, nu-mi mai amintesc ce, dar, înainte de a se ruga, ne-a povestit o experiență din tinerețe și pe aceasta nu am uitat-o.

Ne-a povestit cum, în elanul său de tânăr și de proaspăt urmaș al Domnului și-a dorit să sufere pentru Domnul. Să nu înțelegeți greșit. Nu îi plăcea suferința, nici nu dorea să se poată lăuda cu aceasta. Cred că a dorit pur și simplu să dovedească până unde merge iubirea lui față de Mântuitorul, care a suferit pentru el. Și s-a rugat să fie și el o dată bătut pentru credință. Ați citit bine, a cerut în rugăciune... o bătaie!

Nu cerea ceva chiar greu de obținut – neobișnuită mi s-a părut doar cererea. (Știam că ceva despre acest fel de bătaie de la tatăl meu, care îmi povestise cum a fost dus, cu lanțuri la mâini, deși nu avea mai mult de treisprezece, paisprezece ani, de la un post de jandarmi la altul, pentru că fusese prins cu cărți religioase...)

Diaconul nostru era fr. Gheorghe Graur, pentru care aveam un respect deosebit. Știam că era pastor, dar atunci nu mai avea voie să predice – acestea erau lucruri despre care nu trebuia să se vorbească. Nici acum nu despre asta vreau să spun, ci despre experiența pe care ne-a povestit-o atunci... Nu știu dacă le-a povestit-o copiilor sau nepoților, dacă o fi spus-o în vreo predică, dar chiar așa, cred că nu mai sunt mulți cei care și-o amintesc.

A fost „prins” cu cărți de-ale pocăiților, dus la secție, „judecat” scurt și anunțat că îl așteaptă o bătaie soră cu moartea. Intrase acolo cu bucuria că va suferi pentru Domnul, dar...

A fost atât de frumoasă, de sinceră și de omenească mărturisirea care a urmat, încât nu am uitat-o nici azi. Parcă văd cum a ridicat mâna când spunea cam așa: „Când l-am văzut pe cel care urma să mă bată și când am văzut și ce avea în mână, am simțit că încep să tremur.

Mi s-a făcut frică. Și am început să mă rog: 'Doamne, Tu știi că sunt slab, știi că îmi este frică, dar nu vreau să fac de râs Numele Tău. Te rog, ajută-mă Tu cumva, că nu cred că am să pot suporta durerea.' Atât am putut să spun în gândul meu și știți ce s-a întâmplat? Când am trecut pragul camerei în care urma să fiu bătut, parcă am călcat pe un fir electric, care m-a amorțit. Am fost bătut rău, dar nu am simțit nicio durere atunci! Omul m-a bătut până a obosit – s-a enervat că nu m-am împotrivit, că nu am țipat, că nu am leșinat și a tot dat până a ostenit și a trebuit să se oprească.

Ce bun e Domnul! De multe ori îi cerem câte ceva fără să ne gândim prea mult. Dar El ne cunoaște inima și Se poartă cu noi după îndurarea Lui. I-am cerut atunci să sufăr, crezând că am să pot, fără să-mi dau seama ce însemna ce Îi ceream. Și El m-a ascultat și apoi m-a ajutat ca pe Petru. Ca să nu am cu ce să mă mândresc. Doar să înțeleg cât este El de bun și cum vrea să ne ajute să înțelegem și suferința pe care o cerem, tot El o poartă."

... Amintiri rămase în suflet despre firescul și simplitatea vizitelor de diaconie, despre rugăciuni și despre o experiență deosebită, care mi-a fost de folos. Și s-ar putea să vă fie de folos și dumneavoastră, celor care v-ați oprit să citiți aceste rânduri. Dacă vreodată simțiți un elan, dorința de a îndrăzni ceva pentru Domnul și, ajunși în situația de a face efectiv ce ați dorit, vi se pare prea mult, prea greu, imposibil, nu uitați că Acela care a spus: „Îndrăzniți, Eu sunt! Nu vă temeți!” a rămas peste veacuri același și a făgăduit mai mult: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele...”

Nu avem a ne teme de nimic, decât de a uita... Să ne aducem aminte cu bucurie și respect de purtarea Sa de grijă și să-I fim mereu recunoscători. ■

Alina Badea,
Comunitatea Labirint, București

Stimați cititori, vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere **experiențe personale cu Dumnezeu**, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților. Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

Convocarea Adunării Generale Extraordinare a Uniunii de Conferințe

Conform regulamentelor bisericii noastre, anunțăm convocarea Adunării Generale Extraordinare a Uniunii de Conferințe. Pe ordinea de zi figurează dezbaterile și votarea Statutului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Adunarea Generală Extraordinară va avea loc la Stupini, Brașov, pe data de 2 septembrie 2007, cu începere de la ora 9:00. Masa și cazarea delegaților sunt asigurate de Uniune. (Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe)

Prima emisie în direct a postului SperanțaTV

În Sabatul din 19 mai, la ora 18:00, din studioul de televiziune al Centrului Media Adventist a fost transmisă prima emisiune în direct de când s-a lansat SperanțaTV, pe 30 aprilie. Emisiunea a fost destinată, în primul rând, bisericii, astfel că s-a recomandat urmărirea ei în comunitățile locale dotate cu receptor de satelit.

A fost redat momentul începerii emisiei – trecerea de la mira tehnică la primul generic. Emisiunea care a deschis acel program din 30 aprilie, ora 18:00, a redat seara de început a programului „Speranță pentru generația 2000”, cu

fr. Mark Finley la Sala Palatului. O serie de scurte interviuri cu lideri ai lucrării noastre a prilejuit exprimarea recunoștinței față de Dumnezeu pentru această minune care se petrece sub ochii noștri și a dorinței noastre de a-L sluji pe Domnul cu inima curată, acum, când avem asemenea mijloace excepționale la dispoziție. (...)

Fr. Teodor Huțanu a exprimat bucuria acestei prime transmisii directe pentru biserică, asemănând-o cu o întâlnire de familie: „Primim un cadou mare din partea Cerului. Am încrederea că nu vom dezamăgi!” De asemenea, fr. Huțanu a accentuat sursa speranței veritabile: „Aceasta nu trebuie să vină din secularism, din materialism, ci are o origine cerească”.

Un mesaj video înregistrat pentru această ocazie de către fr. Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, a constituit coloana vertebrală a întregii emisiuni. După ce a felicitat biserica din România, care este de mai multă vreme în fruntea utilizării mijloacelor tehnice moderne pentru vestirea Evangheliei, fr. Paulsen a arătat că televiziunea trebuie să prezinte un Dumnezeu iubitor și o biserică a cărei preocupare este să fie o binecuvântare pentru semenii. Familia Brad și Kandus Thorp a adresat, de asemenea, un mesaj video pentru această ocazie, cu îndemnul de a fi curajoși, creativi și perseverenți. Din partea Diviziunii noastre, fr. Bruno Vertallier

ne-a asigurat de continuarea sprijinului pentru acest proiect deosebit. (...)

Pentru bisericile care nu au putut să urmărească acest program, există posibilitatea de a fi descărcat de pe pagina de Internet (www.speranta.tv). De asemenea, la Conferințe se află un exemplar al acestui program pe DVD, care poate fi ușor copiat și folosit.

În perioada următoare este important să contactăm rețelele locale de cablu și să cerem preluarea emisiunilor SperanțaTV. Deja sunt câteva zeci de mii de case în diferite părți ale țării – Teleorman, Olt, Iași, Arad și altele – în care emisiunile sunt receptate prin satelit, alături de cele cca 700.000 de case în care programul este vizionat cu receptoare de tip DigiTV și Focus Sat. Dar posibilitățile sunt mult mai mari și este nevoie de o acțiune energică și înțeleaptă, cu rugăciune și încredere în Dumnezeu.

(Adrian Bocăneanu / AARC)

Olimpiada de cunoștințe biblice – rezultate

În perioada 11-13 mai 2007 s-a desfășurat la Stupini, Brașov, faza națională a Olimpiadei de Cunoștințe biblice. Au participat 231 de copii de la clasa a V-a până la clasa a XII-a. Rezultatele sunt afișate pe site-ul oficial al Bisericii Adventiste: www.adventist.ro.

(Valeriu Petrescu / ALRC)

Ș T I R I

Expediție medicală misionară

Se pare că, în ultima vreme, tot mai mulți tineri sunt cucerți de ideea unei misiuni în alte părți ale lumii, care presupun riscuri și sacrificii. Dintre aceștia face parte și medicul stomatolog Roland Hermann din Mediaș, care a mai organizat anul trecut o expediție medicală misionară în Guyana Britanică, America de Sud. Anul acesta ținta este Republica Ciad, din zona subsahariană a Africii. Membrii echipei, „contaminați” cu același spirit misionar, sunt: Roland Hermann, Incze Sandor, Bartha Zsuzsana, medici, și Ilyes Ferencz, asistent medical, ultimii trei venind din Târgu-Mureș. Ei vor petrece o lună de zile în partea sud-vestică a Ciadului, între 3 iunie-3 iulie a.c., căutând așezările omenesti pentru a le aduce alinare în suferință și lumina adevărului. În momentul apariției acestui număr al revistei, echipa de medici misionari este deja acolo. Să-i susținem în rugăciunile noastre. Expediția este organizată sub auspiciile ASEF.

(Lazăr Forray/AARC)

Mai sus...

Invitația de a urca mai sus a fost lansată fiecărui tânăr participant la Festivalul de Creație și Interpretare desfășurat sâmbătă, 5 mai, în Capela Institutului Teologic Adventist din Cernica. Cei care au răspuns au fost tineri din București și împrejurimi, dornici să mai urce o treaptă în dezvoltarea talentului primit și a relației lor cu Dumnezeu, cu aproapele.

Întreaga zi a fost pusă sub semnul creativității, începând cu Școala de Sabat, organizată într-un mod diferit de unul dintre studenții ITA, și încheind cu fiecare creație înscrisă la Festival, la una dintre următoarele secțiuni: muzică – vocală sau instrumentală –, literatură, arte plastice sau media. Cei prezenți s-au putut bucura de programul care a încercat să surprindă, prin fiecare punct, îndemnul de a urca mai sus pe drumul spre cer. Mesajul de dimineață, prezentat de fr. Cristian Modan, directorul

„Proclamând harul lui Dumnezeu” – viitorul motto al Conferinței Generale

„Avem această speranță”, „Acum este timpul”, „Aproape acasă”, „Transformați în Hristos” sunt temele folosite în trecut pentru sesiunile Conferinței Generale. Privind în urmă la acestea, membrii Comitetului pentru stabilirea temei sesiunii Conferinței Generale au observat că niciuna nu vorbea despre har.

„Ca denominațiune credem în har. De ce nu am alege o astfel de temă?” se întreabă Gary Karst, prim-vicepreședinte al Conferinței Generale, totodată președinte al acestui comitet. Așadar, delegații sesiunii Conferinței Generale se vor întâlni în Atlanta, în 2010, „Proclamând harul lui Dumnezeu”.

Este tema sesiunii Conferinței Generale doar o pură formalitate? Gary Karst a admis că, în mod tradițional, răspunsul ar trebui să fie negativ. În timpul ultimei sesiunii a Conferinței Generale din 2005, de la St. Louis, Missouri, tema a devenit mai degrabă „o forță ce i-a condus pe mulți la devoțiune, închinare și subiecte de prezentare”. Pentru următoarea sesiune a Conferinței Generale, Gary Karst se așteaptă ca această tendință să continue, îndemnând ca fiecare capelan sau coordonator muzical să încerce să evidențieze diverse aspecte ale harului. „Această temă le va oferi delegaților un subiect central, o direcție spirituală și un sprijin pe care se va centra fiecare aspect esențial al credinței adventiste”, a mai declarat Gary Karst.

(Elizabeth Lechleitner / ANN)

La odălușă

I O N E L BOTEANU

S-a născut

pe data de 18 decembrie 1927, într-o familie de creștini adventiști. În anul 1946, încheie legământ cu Dumnezeu, devenind astfel membru al Bisericii Adventiste Labirint din București. De-a lungul timpului, a avut mai multe slujbe în comitetul comunității. În anul 1955, s-a căsătorit cu Ana Calus, fiind binecuvântați cu o fiică, Miranda.

Iubirea de Dumnezeu și de oameni a caracterizat viața sa. A adormit în Domnul la data de 11 mai 2007, cu speranța învierii la revenirea Domnului Hristos.

GHEORGHE PIȚURLEA

S-a născut pe 27 mai 1916, în casa plugarului Constantin și a Ecaterinei Pițurlea, fiind al patrulea copil. Primește botezul în Biserica Adventistă la vârsta de 17 ani, întâmpinând ostilitatea oamenilor și a mamei sale pe care o câștigă în cele din urmă pentru Hristos.

În 1943, începe Seminarul Teologic Adventist de la Stupini. Se căsătorește cu Alexandra Edu, fiind binecuvântați cu 5 copii.

Îl slujește pe Domnul și biserica Sa cu toată inima, în 9 districte pastorale, iar după pensionare, alți 25 de ani, până aproape în ultima clipă a vieții. Circuitul misionar al vieții se încheie în aceeași zonă a Transilvaniei de Sud,

unde își începuse nobila sa activitate. În seara zilei de 21 ianuarie 2007, a închis ochii cu speranța revederii în curând a Mântuitorului și a celor dragi.

STELIAN CONSTANTIN

S-a născut la 9 iunie 1928 în comuna Poroschia. După absolvirea școlii primare, la numai 13 ani, primește botezul. Și, pentru că este primul născut al familiei, este dedicat Domnului, fiind admis la Seminarul Teologic de la Stupini. În anul 1947 se căsătorește cu Florica Berbec, iar în 1949 i se naște singura fiică – Gabriela. În anul 1957 absolvă Seminarul Teologic de la București și este repartizat în nordul Bucovinei – districtul Rădăuți, despre care a povestit toată viața.

Jugul de fier al comunismului, care i-a zdrobit pe mulți, îl prinde și pe el, astfel că, în timp ce învelea cu tablă Casa de Rugăciune din Milișăuți, i se suspendă legitimația. Urmează ani grei de oprimare, urmărire, presiuni și persecuție din partea securității.

Anul 1990 aduce o reparație morală față de un slujitor devotat, dar nedorit de autorități, fiind chemat să slujească în câteva districte teleormănene.

Este activ în zonele albe și întărește frățietatea în diferite locuri până aproape de sfârșitul zilelor. Este chemat la odihnă pe 17 februarie 2006. A adormit în Domnul, fiind convins că „locul cel mai fericit din lume este acela unde te trimite Dumnezeu”.

Ș T I R I

Departamentului Tineret din cadrul Uniunii Române, a fost un îndemn la slujire. Dacă vrei să fii cu adevărat sus, atunci trebuie să fii dispus să rămâi cât mai jos și să fii ultimul. Să fii slujitor. Iar în relație cu Dumnezeu există întotdeauna loc pentru mai sus.

Prezentările creațiilor au ocupat o mare parte a programului Festivalului, pentru că acesta a fost și unul dintre obiectivele principale ale realizării lui. Juriul, compus din specialiști în fiecare dintre domeniile amintite, a avut o misiune dificilă, atât datorită numărului mare de creații, cât și datorită calității lor. La final, fiecare dintre cei participanți, indiferent de locul ocupat, a făcut un pas mai sus, pentru că Festivalul a vrut să dovedească, o dată în plus, că Dumnezeu nu ne oferă în zadar talente, ci așteaptă să le folosim pe fiecare la maxima lui valoare.

(Cristina Neagu / AARC)

Ghici cine vine la stand?

Luna mai a fost desemnată și în acest an de Consorțiul Organizațiilor Studențești din municipiul Cluj-Napoca drept Luna Studentului Clujean. Cunoscuți pentru expoziția de sănătate desfășurată cu câteva săptămâni în urmă, membrii filialei Cluj a organizației studențești AMiCUS au fost invitați să organizeze o activitate similară în cadrul acestui eveniment.

Astfel, pe parcursul săptămânii 14-20 mai 2007, în fața Casei de Cultură a Studenților s-a aflat standul AMiCUS, unde cei interesați își puteau măsura tensiunea, procentajul de grăsime și puteau afla lucruri care să îi ajute pe colegii lor să aibă o sănătate mai bună. S-a întâmplat ca printre cei poposiți la standul AMiCUS să se numere, într-una dintre zile, și domnul premier Călin Popescu Tăriceanu, care a ținut să-i felicite pe studenți pentru inițiativa lor.

(Cristina Neagu / AARC)

Vegetație!

Imi amintesc de o excursie pe care am făcut-o la munte împreună cu familia mea. Am urcat mult, până ce am trecut de brazi, și am ajuns printre stânci. Nu era ușor de urcat. Uneori, de-abia aveam unde să punem piciorul. Trebuia să avem grijă ca nu cumva să călcăm pe vreo piatră ce s-ar fi putut desprinde. Valea ce se deschidea de o parte și de alta lângă noi era amețitoare. Tata ne-a sfătuit să nu ne grăbim, ci să ne prindem bine de stâncă. Din loc în loc, piatra era prea ascuțită pentru palmele noastre, așa că ne prindeam de smocuri mai mari de iarbă (sus, pe munte, iarba este mai aspră și nu se rupe atât de lesne). Când ne vedea mai descurajați, tata zâmbea și spunea: „Vegetație!”, iar drumul ni se părea mai ușor. Surioara mea prindea din nou curaj, arăta și ea iarba și spunea: „Vegetație!” La întoarcere, prin pădure, mă întrebam în cât timp crește iarba de pe stâncă și în cât timp cresc brazii cei înalți. Cu siguranță, brazii au nevoie de mulți ani, ca să ajungă așa de falnici.

Tu ce crezi că este mai de folos: iarba sau copacul? Eu cred că și una,

și celălalt. De fapt, în unele privințe, seamănă foarte mult. Fiecare provine dintr-o sămânță care ajunge în pământ. Acolo, dacă găsește apă, încolțește și începe să crească. Să știi că plantele sunt destul de hotărâte: ele pot să treacă prin frunzele uscate și chiar să răzbată prin fisurile din asfalt, ca să ajungă la lumină.

Ai încercat vreodată să pui grâu sau fasole la încolțit? Dacă nu, vorbește cu mama. Poate că te ajută ea. Dacă ai făcut-o deja, atunci știi că trebuie să mai adaugi din când în când apă și să ții tăvița cu semințe aproape de fereastră.

Să spunem că ai avea o sămânță de măr și că ai vrea să obții un pom cu mere. Crezi că este de ajuns să o plantezi în grădină și să o îngrijești? Merii au nevoie să fie altoiți, pentru că altfel fac roade sălbătice. Asta înseamnă că, după ce sunt suficient de mari, li se adaugă în scoarță capătul unei ramuri rupte dintr-un măr de soi, apoi se bandajează locul acela, iar ramura se prinde și devine una cu pomul. După o vreme, apar merele. Cine crezi că rodește: ramura sau pomul?

Există tot felul de întrebări pe care ni le putem pune despre plante. O întrebare ar fi: Ce putem învăța de la ele? Mai întâi, putem fi siguri că toate sunt importante. Într-un fel sau altul, sunt și ele bune la ceva. Îți mai amintești de secretul „vegetației” de pe munte? Deci trebuie să le găsim atât locul unde să le lăsăm să crească, cât și rostul lor. Cam la fel stau lucrurile și cu oamenii – unii se pricep mai bine la ceva, alții sunt mai de

ajutor în alte privințe, dar toți sunt importanți. Știm asta, pentru că Domnul Isus îi iubește pe toți.

În al doilea rând, plantele au nevoie de multă îngrijire ca să crească. Unele plante cresc în câteva zile. Altele au nevoie de ani, de zeci de ani și chiar de sute de ani, ca să ajungă la maturitate. Plantele se confruntă cu tot felul de dificultăți: intemperii, boli și paraziți, atacuri din partea animalelor sau a oamenilor. Din această cauză, ele nu cresc mereu în mod egal sau poate chiar se opresc din creștere. Un alt lucru pe care îl putem învăța de aici este că, pentru a ajunge să rodească dragoste, dintr-un caracter matur și plăcut lui Isus, oamenii au nevoie ei înșiși de multă răbdare, de dragoste și de siguranță. Unii suferă mai mult în viață, alții învață mai repede și, cu toate acestea, fiecare are un drum al său de parcurs până la statura deplină. Fiecare merită să fie apreciat și încurajat.

În al treilea rând, chiar și plantele sălbătice pot fi altoite. În același fel, chiar și oamenii care par că nu prea sunt buni de nimic pot primi în suflet o ramură din puterea lui Isus, care va rodi și îi va transforma în persoane de toată isprava.

Tu cu ce fel de plantă crezi că te asemeni? ■

Ora familiei

- Invită-ți familia la altar.
- Citiți Iacov 5,7. Discutați împreună despre textul acesta.
- Cum arată grădina familiei voastre? Cu ce fel de plantă se aseamănă fiecare?
- Rugați-L pe Domnul Isus să vă ajute să fiți răbdători cu cei din jur și să creșteți frumos pentru El.

Supliment la iubire

DANIEL DELCEA

Era praznicul Înnoirii Templului. În timp ce Isus Se plimba prin templu, pe sub pridvorul lui Solomon, un grup de iudei L-au înconjurat și L-au somat, zicând: „Până când ne ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit” (Ioan 10,24).

Iudeii au făcut apel la afirmații clare, la transparență și deschidere totală, considerând că le va fi suficient pentru a crede. Însă, paradoxal, cu cât Isus le vorbea mai deschis, cu atât erau mai neclintii în necredința lor, până acolo că au luat pietre să-L omoare. „V-am spus și nu credeți” (v. 25), a replicat Isus. În calitatea Sa de Creator, Domnul Hristos oferă un diagnostic clar interlocutorilor Săi. El îi declară incapabili de a crede cuvântul în sine, chiar când este rostit de un predicator de rangul lui Isus.

Este evident că ceva anormal se întâmpla cu omul. Dacă la Creațiune cuvântul era baza relațiilor interumane, după patru mii de ani de existență, cuvântul a ajuns fără putere. Minciuna, neîncrederea, suspiciunea, bănuiala, răstălmăcirea au fost ridicate la rang de virtute sau artă socială, diminuând considerabil de mult calitatea vieții pe pământ. Este trist că tocmai aici s-a defectat ‘mașinăria’ umană.

Cuvântul – pentru cei fără cuvânt

Dar slavă lui Dumnezeu că, pentru noi, s-a întrupat Cuvântul. Dornic de a reface ființa umană, Regele Universului a luat chip de om și a locuit printre oameni. Geniul întrupării stă în faptul că Isus, Cuvântul întrupat, a făcut *revoluție prin cuvânt* într-un timp în care cuvântul era fără putere.

Deși la început a fost primit cu suspiciune și teamă, în final, mulți au crezut în El. Cum a reușit? Poate fi metoda Lui o soluție pentru misiunea bisericii noastre?

Ancoră pentru Cuvânt

Metoda lui Isus a fost așa de simplă, încât putea fi rezumată într-o frază: „Chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea” (Ioan 10,38). Pentru Isus era clar că, într-o societate cu probleme grave de comunicare, era imposibil de a naște credința doar prin cuvânt. Din această cauză, El a construit o ancoră pentru cuvânt – *lucrările Sale*. Faptele realizate pentru cei în nevoie, dădeau putere cuvintelor, făcând posibilă credința.

Așa s-a întâmplat cu ocazia învierii lui Lazăr. Mulți iudei au crezut în Isus ca urmare a învierii lui. Este vrednic

de luat în seamă că, înainte de a crede în El, iudeii au remarcat dragostea Lui pentru Lazăr. Când L-au văzut plângând, mișcați de implicarea sufletească a lui Isus, iudeii au tras prima concluzie – Iată cât îl iubea de mult (Ioan 11,36). Apoi, martori la minunea învierii, „au crezut în El”.

Lecția este simplă – dragostea simplifică procesul credinței; iubirea merge înaintea credinței, netezind calea pentru Cuvânt.

Mai multă iubire

Având ca model succesul Său, Isus ne invită pe toți să ne unim eforturilor Lui de a revoluționa lumea prin Cuvânt. Vom reuși? Cum putem scăpa de tipica lamentare: „V-am spus, dar nu credeți”? Cum se poate oferi putere Cuvântului în postmodernism?

Pentru a fi demn de crezare, omul modern se sprijină pe știință, motiv pentru care toate discursurile publice sunt parafate cu expresia „este demonstrat științific”. Chiar și prezentările evanghelistice tind să se limiteze la argumentul științific, ca ancoră pentru Cuvânt. Nu cumva suntem în pericol de a abandona modelul misionar al Domnului Hristos în favoarea modelului social, folosind mai mult știința decât iubirea?

Fără a minimaliza rolul științei, Cuvântul trebuie mai întâi întărit prin fapte dezinteresate de iubire, apoi prin argument științific. De aceea, ca un prim pas spre succes, ar trebui să recunoaștem că propovăduirea fără manifestări de iubire este risipă de timp. Pavel reduce metoda aceasta la *nimic*, când concluzionează: „Chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic” (1 Cor. 13,2).

Ca adventiști, suntem chemați să propovăduim Cuvântul Evangheliei într-o lume în care este inflație de cuvinte, iar imaginea suprimă cuvântul. Pentru succes, e nevoie de mai multă iubire. Adăugați zilnic un supliment la iubire până veți auzi pe străzi cuvinte de tipul: „Iată cât îl iubea de mult”. Astfel, mulți vor crede în El. E rezultat garantat.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13,35). ■

Daniel Delcea,
președinte,
Conferința Oltenia

CONGRESUL TINERILOR ADVENTISTI

**inima
noua**

impact 2007
CLUJ NAPOCA

27 - 30 AUGUST - IMPACT CLUJ-NAPOCA

Un program de pregătire pentru misiune a tinerilor și liderilor de tineret. Alătură-te celor 700 de participanți din toată țara, care vor realiza peste 20 proiecte dedicate transmiterii unui mesaj de speranță locuitorilor din Cluj-Napoca.

30 AUGUST - 1 SEPTEMBRIE - CONGRES

Nu contează unde locuiești! Dacă ești tânăr cu vârsta cuprinsă între 14-35 de ani, ești invitat să fii unul din cei 4000 de tineri care se vor întâlni pentru a-L lăuda pe Dumnezeu cu o inimă curată. Vei avea ocazia să asculți mesaje actuale, experiențe autentice, muzică înălțătoare, dar mai ales vei descoperi CE VREA DUMNEZEU DE LA TINE!

INVITAȚI ȘI VOBITORI

Printre cei ce vor susține seminariile și devoționale se numără: James Black, Corrado Cozzi, Horváth Péter, Teodor Huțanu, Cristian Modan, Magyarosi Barna, Kovács Árpád, Dărvășan Cornel, Duță Daniel, Dinu Costin, George Boeru, George Uba, Gili Bărbulescu, Ion Buciuman, Laurențiu Ionescu, Lucian Cristescu, Marius Munteanu, Szallós-Farkas Zoltán, Virgil Stroescu, Benjamin Zeiler, Cătălin Bărbulescu, Daniel Chirileanu, Daniel Niculescu, Emanuel Ban, George Schiopu și alții.

PREȚ ȘI ÎNSCRIERE*

Înscrierile încep pe data de 1 MAI 2007. Vino cu prietenii tăi la Cluj! Vei trăi o experiență unică! Înscrie-te acum și vei beneficia de un preț promoțional.

ÎNSCRIERE LA PREȚ PROMOȚIONAL

1 MAI - 15 Iunie 2007 pentru IMPACT

1 MAI - 1 AUGUST 2007 pentru CONGRES

*vizitați: www.congrestineret.ro

www.congrestineret.ro

27 AUGUST - 1 SEPTEMBRIE 2007